

СЪЖИВЛЕНИЕТО
В
ИНДОНЕЗИЯ

Мел Тари

Мел Тари

СЪЖИВЛЕНИЕТО

В

ИНДОНЕЗИЯ

СЪЖИВЛЕНИЕТО В ИНДОНЕЗИЯ

Мел Тари

Издава: група християни

Книгата е редактиран вариант на старо машинописно копие.

София, 2007

СЪДЪРЖАНИЕ:

Глава I	На Бога уповаваме	6
Глава II	Мощен вятър	12
Глава III	Бог действа по дълбок личен начин	23
Глава IV	Векът на чудесата	26
Глава V	Божиите деца	39
Глава VI	Простотата на Словото	46
Глава VII	Връщане от смъртта	52
Глава VIII	Демонична сила	64
Глава IX	Бог снабдява нашите нужди	73
Глава X	Преизобилен живот	77
Глава XI	Аз мразех езиците	86
Глава XII	Новото разбиране	99
Глава XIII	Сегашният Исус	100
Глава XIV	Бог говори по много начини	107
Глава XV	Зовът на Господ Исус	115
Глава XVI	Първо в джунглата	123

Вода, обърната във вино...; хора, възкресени от мъртвите...; яде се отровно без повреда...; прекосява се река, дълбока десет метра...

Чудеса, като тези, вършени в библейски времена, са смятани за невъзможни през 1970 г. Но те се случват днес, когато мъже, жени, деца просто вярват в Бога и действат според Неговите обещания.

Мястото – Индонезия, една мрежа от острови във Великия и Тихия океан, всред която може би става най-великото съживление на ХХ-ти век. Станли Мудихая, вицепрезидент по международни отношения на евангелското дружество на Били Греам, съобщава за чудесата така: „Това, което Святият Дух върши днес в Индонезия, повече прилича на една нова глава, прибавена към книгата „Деяния на апостолите“, отколкото която и да е друга“. Индонезийското Библейско дружество, което се опитва да опише резултатите, е обявило за невъзможна регистрацията на статистиките. Църквите в централна Ява, например, дават сведения за 30 000 членове през 1961 г., а сега те са повече от 100 000, почти тройно увеличени за една година.

Съживлението започва в една група в град Сое на остров Тимор и продължава чрез евангелизаторски тимове. Когато интервюирали методисткия пастор, той казал: „Тези хора са много примитивни. Те винаги са живели в един духовен свят и разбират от борбата със зли духове. С детската им вяра чудесата не са проблем за тях. Аз вярвам, че ние живеем в коридора на времето, когато Евангелието ще се движи от Азия към останалата част на света.“

Един от тези мъже е Мелксар Тари, познат по-добре като Мел. Той е 18-годишен когато съживлението започва. Сега, на 24 г., Мел е обиколил САЩ, разчитайки само на Бог за снабдяване на нуждите си.

Забележителната, почти невероятна, но документирана история за съживлението в Индонезия е описана от този млад човек и неговите приятели в страниците на тази книга.

Издателят

(на машинописния вариант)

Предговор

„И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват, нови езици ще говорят, змии ще хващат и ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват.“

Марк 16:17-18

„Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които Аз върша и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши.“

„Ще вършите същите, а и по-големи от тия чудеса“ е казал Исус на учениците, когато те гледаха как Бог подкрепя мисията Му с чудеса. И ние виждаме да се изпълняват тия Негови думи днес в една страна, непозната с християнството. В Индонезия „КАТО МОЩЕН ВЯТЪР“ се прояви Божият Дух чрез ония, които приеха Христос за свой Учител и Спасител. Така християнството някога си проби път, така става и днес, където то е непознато, избледняло и забравено.

Настоящата книга ни връща във времената на апостолите и Исус Христос. Бог свидетелства, че е жив! И тези, които Му се доверяват, ще ги следват чудеса, както описаните тук.

Първа глава
На Бога уповаваме

Моето сърце биеше силно, когато американският аероплан се издигна във въздуха от пистата в Джакарта. Скоро по-малките индонезийски острови изглеждаха като голи бананови листа. След няколко минути колибите на моето село бяха само спомен.

Аз, Мелксар Тари, незначителен, дребен, неук индонезиец, бях на път за САЩ. В джоба си имах монета от 50 цента, която ми беше дал един мой приятел. Извадих я и, както много пъти по-рано, се загледах в думите написани на нея „На Бога уповаваме.“ „САЩ трябва да са като небе на земята – мислех си аз, – управниците и народът вярват в Бога. Всеки път, когато харчат пари, те си спомнят за Него.“

„Боже, вярно ли е, че имам известие за Америка?“ – попитах аз.

Аеропланът се издигаше все по-нависоко, докато се озовахме далеч в облаците. Тогава мислите ми се върнаха към онзи ден през 1967 г. „Мел, – беше ми казал Бог – Аз ще те изпратя в Америка, за да им свидетелстваш за Мен.“ „Това е невъзможно, няма начин“ – мислех си аз. Това изискваше повече средства, отколкото бях спестил през целия си живот. „Не се тревожи – ми каза Той. – Аз съм те призвал и Аз ще оправя пътя ти.“

Когато започна индонезийското съживление, мнозина получиха откровение от Господа, че Той ще ги проводи от Индонезия по целия свят. По онова време ние размишлявахме кого ще изпрати Господ. Но аз продължавах да мисля, особено преди да се присъеди-

ня към групите (тимове), че щеше да е много добре ако бях сред избраните. Това беше причината, поради която Бог не ми позволи да бъда част от първата група, която излезе с Евангелието. Бях избран за 42-та група. Господ искаше да си оправя мотивите.

Един ден аз бях отчаян: „Господи, защо не избираш мен? – попитах – Избра сестра ми, а тя не е по-добра и по-духовна от мен. Всъщност, тя е по-лоша от мен в много отношения. Когато сравниш другите с мен, аз съм така годен за това, както и те. А може би и по-добър.“

Господ ми проговори с гласа на съвестта: „Мел, твоите мотиви са криви. Ти искаш да ми служиш, но не в трудните места на джунглата. Искаш да пътуваш по света, а това не е право. Затова Аз не мога да те употребя сега.“

Аз се покаях. Бях призован за член на един тим три месеца след започването на съживлението. Две години след това Бог ми проговори пак. Този път Той ми каза, че ще трябва да отида в САЩ. В това време вече бях изгубил желание да напускам Индонезия. Бях смутен от известията на мисионерите. Те казваха, че ако някой от нас отиде в Америка, ще бъде осквернен от парите, колите, богатата храна и други наслади, които почти всеки в Америка има.

След четене на Библията и размишляване аз разбрах, че е Божи план за мен да отида там. Но Бог ме остави да почакам още. Каза ми много ясно, че ще трябва да отида през 1970 г., не по-рано.

Дяволът почти ме изкуши една година по-рано. През 1969 г. едно семейство от Америка ми изпрати телеграма и пари за полета, но Господ ми каза много ясно: „Не

приемай това!“ Аз им благодарих и казах: „Това не е Божието време за моето заминаване.“ „Мел, ти си много глупав – ми казаха моите приятели. – Щом като парите дойдоха, това е от Бога и ти трябва да ги вземеш. Не искаш ли да отидеш?“ „О, аз искам да отида, но сега не е времето от Бога за това“ – отговорих аз.

След една година Господ ми проговори: „Върви! Сега е времето да отидеш.“ Затова аз отидох в братството за потвърждение. „Ще се помолите ли за мен? – попитах една от сестрите в Господа – Трябва да имам Божието водителство за нещо много важно.“ „Какво искаш да знаеш?“ – попита сестрата. „Няма да ти кажа, понеже ти ще мислиш върху него и ако харесаш идеята ще кажеш „да“, а ако не – ще кажеш „не“ и аз ще имам само твоето мнение, а не Божието. Затова аз ще се моля, а през това време ти наблюдавай „Божията телевизия“, тогава ми кажи какво става.“

Бог даваше видения на много хора. Ние само отиваме при тях и ги молим да наблюдават „Божията телевизия“. Тя им показваше бъдещите събития като на екран. Аз се молих така: „Боже, Ти знаеш че се нуждая от Твоето водителство. Затова Те моля, нека моята сестра тук го узнае така, че да може да ми го каже. Ти си ми говорил, но аз искам да го потвърдиш чрез нея.“

Когато свърших молитвата, попитах: „Какво ти каза Бог?“ „Много странно – отговори моята сестра. – Видях те стоящ между много хора, но те не бяха като нас. Към 1.5 м високи, с бяла кожа, много от тях бяха с жълта коса и с по-различни очи от нашите. Не разбрах и какво говореше. Беше съвсем различно звучащ език. Не знам коя страна е, но Бог ми каза да ти кажа да направиш това, което ти е казал и че трябва да го направиш

сега, понеже това е Неговата воля. Мел, какво е всичко това? Моля те, обясни ми.“

Тогава ѝ казах, че хората, които е видяла са американци, че сме говорили английски, и че ще трябва да хвали Бога с мене, защото чрез нея Той потвърди отиването ми в САЩ. Божията чудна промисъл!

Последваха много други потвърждения. Една нощ, след като се молехме в църквата, Господ каза: „Иди си сега и се приготви вдругиден да заминеш.“ „О, не, Боже, това е невъзможно! – Му казах – Няма начин, по който да спечеля толкова пари за такова кратко време. Нямам и стотинка в джоба си.“ Но Бог настоя: „Кажки на домашните и на приятелите си, че ще заминеш за Америка в разстояние на два дена.“ „Ще ме вземат за луд – помислих аз. Но понеже Той продължаваше да настоява, аз им казах, ако и да ми изглеждаше невъзможно. – Вдругиден тръгвам за Америка.“

Семейството и приятелите ми направиха точно това, което си мислех. Засмяха се: „Мел, невъзможно е. Ти си луд!“ – отвърнаха. „Радвам се, че споделяш, но, моля те, не казвай на никой друг – отговори баща ми. – Ще помислят, че си се побъркал.“

Първото важно нещо беше да отида до столицата на Тимор – Купанг. Тя е на около 70 мили от родното ми село.

Ако някога дойдете в Тимор, ще разберете защо толкова се интересувах от този въпрос – превоза. Пътуването в моята страна е много, много трудно.

Понякога, ако имате щастие, пътувате с камион, но повечето хора вървят пеша през пътеките на джунглата.

По същото време Господ говори на две сестри в Джакарта, че имам нужда от помощ. Беше им казано да зами-

нат за Купанг със самолет, да наемат джип и да отидат в Сое, откъдето ще доведат Мел Тари обратно в Джакарта.

„Боже, Мел скоро се е върнал в Сое, а ни казваш, че трябва да отидем да го вземем?“ – протестираха те.

Някога проповядвах на тяхната мисионерска конференция в Бандунг.

Господ им казал да отидат на всяка цена. И така те заминали със самолет за Тимор на разстояние 1500 мили. Там наели джип, с който дойдоха в Сое, а оттам – у дома: „Мел, имаш ли нужда от Бога да отидеш в Джакарта?“ „Слава на Бога! – отговорих – Готов съм да отида в Джакарта.“

В същия момент получих телеграма от Америка, която гласеше: „Депозирани са пари в банката в Купанг, за да отидете в Джакарта. Обиколен билет за Америка в ПАН Американското бюро за билети.“ Тя дойде от едно семейство, за което никога не бях чувал. Господ им говорил: „Изпратете пари на Мел за идването му тук.“ Те послушали Господа.

Занесох телеграмата в банката и взех парите, за да отида в Джакарта. Но когато пристигнах там, бях изправен пред един проблем – как щях да получа виза за Америка? Нямах поръчител!

Отидох при американския вицеконсул, но той не искаше да ми даде виза.

– Кой ще поръчителства за вас? – ме попита.

– Господ Исус – отговорих.

Вицеконсулт отвърна:

– Той е добър водач, може би, но ние не можем да го приемем като ваш поръчител.

Тази сутрин напуснах канцеларията без виза. След обяда и много молитва Господ ми каза да се върна в

консулството и да отправя втори път молбата си. Вице-консултът беше излязъл, заместваше го една жена, която се оказа самия консул.

– Кой е вашия поръчител? – ме попита.

– Господ Исус – отговорих аз.

– Как ще живеете в Америка?

– Господ ще снабди всяка моя нужда. Той ми обеща – отвърнах.

– О, – каза тя – може би вие ще бъдете товар за Америка?

– Не, никога няма да бъда товар за Америка. Ако Господ можа да вземе товара на целия свят, Той със сигурност може да се погрижи и за мен.

След като излязох, казах: „Сега, Господи, Ти наистина доказва Себе Си, но Ти знаеш, че не говоря добре английски?“ „Ти само върви напред, Аз ще се погрижа за това – отговори ми Господ. – Когато си готов да говориш кажи на хората: „Моят Исус ще говори!“

Слизане от самолета

Тогава чух гигантския самолет да се спуска и думите на стюардесата: „Закопчайте коланите по местата си, тъй като се приготвяме да се приземим на международната аерогара в Лос Анджелис!“

О, каква радост изпълни сърцето ми! „Америка! Америка! – си мислех. – Това е страна, където всички уповават на Бога. О, Исус, благодаря Ти, че ми позволи да дойда на това небе на земята – се радвах аз. – Кажи ми, какво искаш да кажа на тези хора, които вече знаят толкова много за Теб?“

Тогава не осъзнавах, че Господ много пъти щеше да ми свидетелства за Себе Си в Америка, защото аз не само се нуждаех да говоря по-добре английски и да имам пари, за да живея, но и наистина да проумея факта, че думите „На Бога уповаваме“ върху монетата бяха всякога верни!

Трудно слизах от самолета, толкова бях развълнуван. Сградата беше огромна и нова! Беше наистина чудесна! Аз вървах, вървах надолу по дългата зала към голямата стая, където стояха много хора и се продаваха различни неща. „О, не! Това не е Америка!“ – извиках аз. Дяволът е направил самолета да се приземи на друго място. Навсякъде, където погледнех, виждах мръсни книги, барове с ликьор и като че ли всички пушеха. „Кое не беше наред? – мислех си аз. – Господи помогни ми!“

Втора глава **Мощен вятър**

Искам да споделя с вас как Господ работи. Може би това ще ви помогне да разберете какво нашия Бог върши в тези последни дни. То също ще ви докаже, че цялата Библия е вярна и днес.

Хората често говорят за Библията като за „старата черна книга“. Те вярват, че нещата описани там, са се случвали преди векове, но не и че са приложими днес в нашето поколение! Аз мога да кажа, че тази „стара черна книга“ е повече приложима днес, отколкото сутрешния вестник. Той говори за престъпления, войни и бунтове. Библията, обаче, разкрива волята на Бога и

сърцето на Бащата, Неговата любов и сила. Когато вярваме Библията такава, каквато е, ние ще видим силата на Бог в нашия живот и общество такава, каквато е била преди векове.

Преди да ви говоря за индонезийското съживление, бих желал да споделя с вас 16-ти стих от посланието към римляните: „Да бъде служител Исус Христов между езичниците и да свещенослужа в Божието благовестие, за да бъдат езичниците благоприятен принос, осветен от Святия Дух.“ Той служеше на езичниците не само с думи, но и с мощни знамения и чудеса, чрез силата на Святия Божи Дух.

Аз вярвам, че това е начинът, по който Святият Дух иска да работи чрез Божия слуга днес.

В църквата ни в Индонезия знаехме за Бог-Дух, Бог-Отец и Неговия Син Исус Христос. Знаехме и нашата Библия много добре, учехме наизуст стихове, но никога не бяхме опитвали раздвижването на Духа по начина, по който апостол Павел го описва.

Павел обяснява как служи на езичниците чрез силата на Святия Дух, чрез думи, дела и мощни чудеса. Той ходел от град на град и от място на място, проповядвайки Евангелието на Исус. Не само споделял живота Слово с тях чрез своя живот, както Исус е живял между хората, но също и чрез мощни знамения и чудеса. Святият Дух използва свящото Слово, за да достигне хората днес. Но Бог иска да употреби също и нас. Той иска да го живеем и да работи чрез нас в знамения и чудеса.

Във II Тимотей 1:7 четем, че Бог не ни е дал дух на страх, но на сила, любов и здрав разум. В I Коринтяни 12 глава четем за силата на Святия Дух, в I Коринтяни 13 глава Святият Дух е Дух на любовта. Но това не е

всичко. Духът на Бога е също и Дух на здрав разум. Това пише в 14 глава. На гръцки език „здрав разум“ означава дисциплина или ред. Вярвам, че в църквите, както казва Павел в Римляни 15 глава, Святият Дух е работел по този начин. Но има много църкви по света, които не вярват, че духовните дарби могат да действат между нас. Колко жалко! От индонезийското съживление през 1965 г. Господ е възстановил Неговите дарби в нашите църкви и аз Му благодаря. Мнозина казват, че понеже църквата е създадена на Петдесетница, ние не се нуждаем от духовни дарби. Но аз вярвам в тях. Защо? Защото апостолите Павел, Петър, Йоан преди 2000 години се нуждаеха от действието на Святия Дух в тяхното служение. Колко повече ние в това поколение се нуждаем от Него!

Дяволът знае, че неговото време е кратко и че Исус скоро ще дойде. Бори се по чудовищен начин в тази епоха и то много повече, отколкото в първи век. Аз вярвам, че единственият начин, чрез който можем да се борим с тези демонични сили е чрез силата на Святия Божи Дух.

Единствената надежда за Църквата е да дадем възможност на Божиите духовни дарби да действат пак в сила.

Затворената в кутия сила

„Господи, – изповядваме ние – Ти казваш в Библията, че можеш да го сториш, но този библейски стих е за преди 2000 години. Той не е приложим, защото църквата не е била създадена още.“

Ние имаме премного кутии в нашите църкви днес, в

които слагаме различни писания. Тази кутия е за стих, който ни разкрива какво е било преди векове. Друга е за стихове, които казват какво може да се случи днес, но само при известни обстоятелства. Тези стихове пък са само за евреите, така че ще отидат в трета кутия. Ние сме поставили Библията в толкова много кутии, че сме загубили повечето от нейната вест и значение.

Библията е проста. Тя е за нас днес. И толкова е вярна за нас, колкото е била за хората живели преди 2000 години. Бог иска да я потвърди чрез нашия живот. Благодаря на Бога, че когато съживлението започна, Той ни помогна по много прост начин. Бедата на повечето от нас е, че ние искаме да проумяваме всяко нещо с умовете си – нашите малки сметачни машини, вместо с нашите сърца. Когато четем в Марк 16:9-20 за тези знамения и чудеса, мнозина казват: „О, ние не сме намерили тези стихове във всички древни ръкописи. По-добре да ги поставим в друга кутия и да затворим капака върху тях.“ Тогава четем I Коринтяни 12 глава и казваме: „О да, това е, от което имаме нужда – любов. Тя е най-хубавата дарба.“ Но стигаме до I Коринтяни 14 глава и решаваме, че тези неща не са много важни, по-неже имаме любов. „Имаме всичко и не се нуждаем от нищо друго.“ Така поставяме I Коринтяни 14 глава пак в кутия. Но като че пропускаме, че истинската любов се ражда от Святия Дух.

Обаче Библията не обяснява това по този начин. Тя казва, че Божият Дух е Дух на сила, любов и здрав разум, и редовно Святия Дух работи по тези три начина. Той действа не само с любов, но по всичките три начина, както е писано в I Коринтяни 12, 13, 14 глави. Ние не можем да изхвърлим нито една от тях.

Втора глава от Деяния на апостолите повторена

Аз съм презвитерианец и всичко в нашата църква имаше установен ред, описан в книга. Пастирът четеше едната част, ние четяхме другата. Знаехме кога да станем и кога да седнем, кога да се молим и кога да пеем. Наистина благодаря на Бога за това – харесвах реда в нашата църква. Имахме също и любов... Когато някой ни се усмихваше, ние също му се усмихвахме. Бяхме се научили да обичаме хората. Но в моята църква нямаше никаква сила. След като дойде съживлението, Бог ни даде всички дарби на Святия Дух, а също и сила, и любов, и ред.

Помня добре нощта на 26.09.1965 г. Около 200 души на различна възраст бяха събрани в нашата църква. Докато се молехме стана нещо чудно. Ако прочетете в Библията си Деяния 2 глава, ще разберете какво се случи с нас. Ние знаехме този библейски пасаж от доста години. В действителност много от нас го бяха научили наизуст, но никога не го бяхме изпитвали в нашия личен живот.

Пастирът ни често казваше: „Понеже Бог даде Святия Дух на апостолите преди 2000 години, ако вие сте член на църквата, автоматично получавате Святия Дух.“

Измама! Тази нощ Господ започна да отваря очите ни, че това не е автоматично нещо.

Четем в Йоан 3:16, че Бог толкова възлюби света, че даде Своя Син за него, и който повярва в Сина Му, ще има вечен живот. Истина е. Това не значи обаче, че всички хора ще отидат на небето. Въпреки, че Той даде Своя Син за света, всеки човек, който иска да отиде на небето, трябва да дойде при Сина, за да има спасе-

ние. Същото е вярно и за изпълването със Святия Дух. Исус е дал Божия Дух на всеки, който Го е приел за свой личен спасител. Той е станал член на Христовото тяло. Но освен това, той трябва да има своя лична опитност за изпълването със Святия Дух. А това не идва автоматично. Всеки трябва да опита лично.

Ние славим Бога, защото именно тази нощ Господ отвори очите ни и пробуди глад в нашите сърца при изпълването със Святия Дух и с огън. Спомнете си когато Йоан Кръстител каза: „Аз ви кръщавам с вода, но Този, Който идва след мене, ще ви кръсти с Дух и огън.“

Много години сме били заблуждавани от нашите проповедници. Те казват, че трябва да се разчита на опитността на хора, живяли преди 2000 години.

Тази нощ Господ говори на сърцата ни, че християнството не зависи от опитността на други. Тя е лична опитност с Живия Бог. Благодаря на Исус за това. Благословено да е Името Му!

Силен вятър и огън

Тази нощ, докато се молехме заедно, изведнъж Святия Дух дойде точно така, както в деня на Петдесетница. В Деяния 2 глава четем, че Той дойде от небето като фученето на силен вятър. И тази вечер, както седях до моята сестра, чух този силен шум. Носеше се като слаба вихрушка. Погледнах наоколо, но нищо не видях. Обърнах се към сестра ми: „Мила, чуваш ли странен шум?“ „Да – отговори тя – чувам, но не мисли за шума, нека се молим.“ Тя започна да се моли и в същото време мнозина мои братя и сестри започнаха

да се молят. Трябва да знаете, че ние в нашата църква винаги се молехме в абсолютно определен ред – един по един. Да се моли един човек беше напълно достатъчно, тъй като всяко нещо беше написано пред нас. Ако трябваше да се молят повече хора, трябваше да се напишат много молитви.

Но тази вечер тези презвитериянци забравиха писания ред и молитвите пред тях, и се молеха в Духа. Отначало един по един, а после започнаха всички едновременно.

„О, мой мили Исусе, какво става в тази църква? Те са забравили писания ред“ – казах аз. Докато всички се молеха погледнах пастирите. О, какъв тревожен вид имаха техните лица. Седнаха отпред на платформата и не знаеха как да се справят с тези 200 души. Те също чува силния звучен вятър. Отново погледнах наоколо – нищо не се движеше. Тогава чух пожарната команда да бие тревожно.

През улицата срещу църквата имаше полицейски участък и камбана за пожар. Човекът от полицейския участък видял, че нашата църква била в пламъци. Затова забил камбаната, за да каже на хората в селото бързо да дойдат и да гасят пожара. В Индонезия и особено в Тимор нямаше пожарни коли. Ние само бием пожарната камбана, хората разбират, че има пожар и бързо идват с кофи вода, за да помагат при потушаването му. Когато дошли до църквата, видяли пламъците, но църквата не горяла. Това беше огънят на Бога. Поради това чудо много хора повярваха и приеха Исус Христос като личен Спасител. Бог ги благослови с кръщение в Святия Дух.

Разбира се, ние като презвитериянци не разбирах-

ме и не бяхме запознати с думите „кръщение със Святия Дух“. Тогава това беше ново за нас. Но Господ ни отвори очите за онова, което трябваше да изпитаме лично. „Бог е същият вчера, днес и завинаги.“

Искам да ви дам един пример. Може би един ден ще се влюбите в момиче или момче и баща ви ще каже: „Изглежда, като че ли си се влюбил?“ Вие може би ще кажете: „Да, татко, аз съм влюбен в съседското момиче и мисля да се оженя за нея и то това лято.“ Баща ви ще каже: „Не прави това, майка ти и баща ти са се оженили преди 25 години и ти можеш да разчиташ на тяхната опитност и да мислиш, че си женен.“

Ще се съгласите ли с такава глупава идея? Щяхте да кажете: „Татко, ти може да си се женил милиони пъти, но аз искам да се оженя. Колкото повече ми разказваш за твоята женитба, толкова повече искам да я опитам лично.“

Колко е вярно, че ние не можем да разчитаме на опитността на нашите родители, но че трябва да имаме нашата лична опитност. Вярвам това не само по отношение на спасението ни в Исус Христос, но също така и за кръщението ни в Святия Дух. Ти не можеш да разчиташ на опитността на Йоан и Петър или на другите мъже в библейските времена. Колко чудесни бяха техните опитности! Но все пак ние се нуждаем от нашата собствена опитност. Има много хора, които се задоволяват с опитността на Йоан и Петър. Това е все едно младият човек да се задоволи с факта, че баща му е женен. Много хора не разбират силата, любовта и радостта, които им липсват, понеже не са изпълнени със Святия Дух.

Нов стил на поклонение

Благодаря на Господа, че тази нощ ни прости за нашето невежество и Святият Дух подейства по силен начин. Аз седях до вратата, така че можех да видя какво става. Изведнъж една сестра, която седеше пред мен, се изправи и си вдигна ръцете. „Господи, тази жена нарушава реда на църквата – казах аз. – Не ни е позволено да си вдигаме ръцете.“ Когато отивахме на църква се молехме благочестиво. Тази нощ обаче сестрата издигна ръцете си пред Бога в молитва. „Господи, какво не е наред с нея? Това не бива да става в нашата църква. Това не е нашия стил на поклонение.“

В този момент Бог ми напомни Библията: „Издигнете ръцете си в светилището.“ Не, тя не следваше „църковен“ ред, а библейски. „Добре, ако това е обяснението ще и позволя да продължи“ – помислих си аз.

Двамата пастири бяха толкова уплашени, че просто не знаеха какво да правят. Всички започнаха да вдигат ръце и да славят Господа. Аз още се чудех какво става. Обърнах се да попитам сестра ми и видях, че и тя беше вдигнала ръце и славеше Бога. Тогава забелязах жената пред мен. Тя беше неграмотна и не знаеше нашия официален индонезийски език, а само езика на нейното племе (тиморезийския). Естествено не знаеше и английски (тогава аз знаех малко от училище), но започна да се моли на съвършен английски език. „О, Исусе, любя те! – каза тя. – О, искам да взема кръста и да те следвам. О, аз те любя, о, Исусе!“ И продължаваше да се моли.

Двамата ни пастири, които също не разбираха английски, помислиха, че тя е ненормална. Изтичаха на

амвона и извикаха: „О, Господи, това не е от тебе, а от дявола, защото и той прави чудеса и шум. Молим те, накарай ги да млъкнат.“

Но колкото повече се молеха, толкова повече Бог изливаше Своето благословение. Тогава един мъж от другата страна на църквата започна да се моли на немски. Думите на молитвата и хвалението му бяха прекрасни. След това хората започнаха да се изправят, молейки се на Господа на различни чужди езици. Небето слезе долу. Тази нощ беше чудесна! Някои говореха на френски, други на племенни езици, а една жена повтаряше „Шалом! Шалом!“, макар да нямаше представа, че говори на еврейски.

Стотици хора дойдоха да гасят пожара и влязоха в църквата. Те чува всички да се молят и си чудеха какво е станало с нас, защото преди никога не сме били шумни. Така вместо 200, се събраха повече от 1000 души.

Докато Светият Дух действаше, хората в цялата сграда приеха Христа за техен Спасител. Те се покаяха, върнаха се по домовете си, взеха своите магически неща и фетиши, астрологическите си материали, мръсни книги и съновници, донесаха ги в църквата и изгориха всичко.

Никой не проповядваше тази вечер, но Светият Дух действаше по Свой собствен начин. Службата продължи до среднощ. Господ започна да открива грехове и слабости на различни хора. Докато те разказваха как Бог им ги е показал, това засегна сърцата на други, които бяха там. О, колко скъп беше Господ, който оправяше бъркотията в живота ни!

Необикновена проповед

Внезапно един от мъжете се изправи на амвона. И това беше необичайно. Миряните не можеха да застават отпред. Това място беше само за пастири и старейшини. Братът отвори Библия си. Аз се засмях в себе си, защото се беше покаял само преди три дена. „О, горкия брат – помислих си аз – току-що се е покаял и иска днес да ни проповядва. Трябва да е луд.“ Но той не се смущаваше от нашата реакция. Той просто отвори Библията си и каза: „Братя и сестри, Господ ми каза, че това е действието на Святия Дух.“ Тогава прочете 17 стих от 2 глава на Деяния на апостолите: „И в последните дни, казва Господ, ще излея Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения, и старците ви ще сънуват сънища.“

След това започна да проповядва. След около половин час Господ му каза, че на следващия ден ние миряните трябва да излезем и да проповядваме Евангелието. Този път просто не можах да мълча. „О, това е невероятно – казах аз. – Как може миряни да излизат и да проповядват Евангелието? Ние никога не сме били в библейско училище, как може да проповядваме? Току-що се покаяхме.“ „Брат Мел, – отговори този брат – Господ ми каза, че трябва да излезем и да проповядваме Евангелието и че това е длъжност на християнина. Това не е длъжност само на пастирите и дяконите, но всеки християнин трябва да свидетелства за Христос.“

Сега вярвам, че именно това сме пропуснали в нашата църква. Мисля, че точно тук сме съгрешили. Ние седим с години в църква и се опитваме да проумеем всич-

ко, изпусайки простотата на Словото. Благодаря на Бога, че тази нощ Той започна да ми говори: „Утре трябва да излезете навън и да проповядвате Евангелието.“

В първите три месеца имахме 70 групи миряни, които излизаха и проповядваха Евангелието от село на село, като ги следваха велики знамения. Така започна нашето индонезийско съживление.

Трета глава

Бог действа по дълбок личен начин

По време на изливането на Светия Дух в нашата църква Бог изявяваше греховете ни по много различни начини – лично за всяка душа. На много хора Той даде думи за разкриване на тайните им грехове. Една нощ, наша сестра отишла в дома на брат от църквата и каза: „Братко, ти си извършил прелюбодеяние и Господ иска да се покаеш. Ти никога не си го изявил.“ Съпругата на брата била там и обезумяла. „Сега знам твоята тайна“ – казала тя. „О, аз не съм извършил това“ – отговорил мъжът. „Искаш да кажеш, че никога не си го забравил – казала жената с дарбата на знание. – Ще ти кажа подробностите.“ Тя му казала датата, мястото и името на замесената жена. „Сега можеш ли да отречеш?“ Накрая Светият Дух докоснал този човек и той изповядал греха си. Неговата съпруга още продължавала да беснее, но Господ изпратил друг човек, за да говори за нейния грях и тя на свой ред изповядала греха си.

В цялата църква хората изповядваха греховете си и Господ ги очистише от всички тях и ги подготвяше да бъдат Негови свидетели. Също така много хора

държаха магически материали в домовете си и не искаха да го изповядат, затова Господ казваше на някой друг брат от църквата точното лице и мястото, където криеше своите фетиши. Така той не можеше повече да отрича и да пренебрегва Бога. Господ ни даваше разбиране и за демоничните сили. Много хора без да знаят са били под игото на сатана. Да, и днес ги има в църквите.

Отричането носи смърт

За един от братята беше открито, че в дома си има скрит ликьор. „Не! Нямам нищо там“ – каза той и не искаше да се покае. Господ каза на хората, които работеха с него, че ако не се покае ще умре до 24 часа. На следващия ден, когато човекът дойде на събранието, той имаше само един час да се покае.

- Ако не се покаеш, ще умреш – казаха братята.
- Не ме интересува! Нямам никакъв ликьор у дома.
- Сега имаш само половин час.
- Вие сте луди. Аз имам повече от половин час.

Когато останаха само 5 минути те се опитаха да му помогнат отново, но той продължаваше да отрича:

- Не! Аз нямам никакъв скрит грях!
- Молиме те, изповядай греха си – умоляваха го те.

Бяха останали 30 секунди, когато отново отрече:

- Не ми говорете глупости. Вие сте луди.

Накрая едни го молеха, докато други брояха: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, след което човекът падна и умря.

Има толкова много хора, които отказват да изповядат своите грехове и да молят Господа да им прости.

При индонезийското съживление изповедта беше една от характерните особености, защото Господ искаше да бъдем освободени от всяка демонична сила и да очисти нашите сърца, за да можем да живеем свят живот. Той първо изявяваше всичките ни грехове. Тогава ние Го молехме да ни прости и да изцели сърцата ни. Изоставяхме всякакви демонични отношения от миналото. След това Бог ни направи да сме способни да проповядваме Евангелието. И когато излизахме навън, виждахме силата на Бога в действие.

Нашите дрехи останаха чисти

Бог извърши много чудеса в Индонезия, защото ние имахме голяма нужда от тях. С американците не е така. Веднъж говорих в едно училище в Америка, когато едно от момчетата каза: „Точно от това имаме нужда в Америка, от чудеса, като това в Кана Галилейска. Нуждаем се водата да бъде обърната във вино в нашата църква.“ Казах на този брат: „Няма нужда от това тук в Америка. Вие си имате вино, а в Индонезия няма, защото не виреят лозя. Ние нямаме вино, нямаме и хляб. Затова много пъти Бог трябваше да върши чудеса. Той винаги го прави с цел. В Америка се нуждаете от друго. Можете да очаквате Господ да ви даде лозя, но ако ги имате е глупаво да искате лозя за гроздов сок.“

Понякога в Индонезия ни е трудно да пазим дрехите си чисти. Веднъж отидохме в едно село извън Тимор и имахме само един кат дрехи – този на нас. Не си носехме друго, понеже мислехме, че ще бъдем там само един ден. В Тимор когато носиш риза един ден тя

става много мръсна от потта и праха. В селото нямаше сапун да си изперем дрехите. „Нашите дрехи са мръсни, какво да правим?“ – попитахме Господа. Но когато се молехме дрехите ни станаха чисти. И макар, че бяхме в това село още много дни без сапун, Господ се грижеше да сме чисти и спретнати всеки ден. Хората не можеха да си обяснят какво става с нас. „Те изглеждат толкова спретнати и чисти...“ – казваха те.

Но когато се върнахме обратно в Сое, трябваше да изперем дрехите си, защото не бяха прани скоро. Следователно, не можем да очакваме Господ да върши чудеса, ако нямаме нужда от тях. Трябва да помним, че Бог има цел във всяко чудо, като например е с възкресението на мъртвите.

Бог възкреси в Индонезия 10-15 души. Но Той не възкреси всички хора. Защо? Защото, ако умра и вие се молите на Господа да ме възкреси от мъртвите, аз не бих се съгласил с това. Аз искам да отида на небето и да бъда с моя Исус. Той прави чудеса като тези само при специални случаи и с конкретна цел. Ще ви разкажа за тези чудеса по-късно.

Четвърта глава

Векът на чудесата

Бог извърши много чудеса чрез нашите групи (тимове) показвайки, че Той е също толкова силен днес, както е бил в първи век.

Спомням си как една група отиде да проповядва Евангелието. Свещеникът на езичниците им казал: „Вие може да ни проповядвате Исус, но искаме да ви

кажем, че ние познаваме дявола от много поколения. Ако искаме изцеление – дявола ни го дава, ако искаме дъжд – дявола ни го дава. Каквото поискаме, той ни го дава. Имаме си наша библия и боговете ни снабдяват всички наши нужди, според техните богатства.“ Разбира се, те нямат истинска Библия като нашата, но са записали много необикновени опитности и лоши проявления, чрез които се покланят на боговете си.

„Ако ни кажете нещо за новия Бог, нека Той докаже, че е по-силен от нашите богове“ – казал свещеника. Нашата група не знаела какво да прави, затова всички се помолили и поискали помощ от Господа. Господ им казал: „Кажете им да се съберат заедно, ако искат да им се изявя и докажа, че Съм по-силен от техните богове и демони.“ Тогава групата казала на главния езически свещеник: „Събери всичките си хора. Кажете им да дойдат и ще видим какво ще стане.“

Езическият свещеник бил развълнуван. Той искал да види дали Христовият Бог може да докаже Себе Си. Събрали се около 1000 души, а свещеникът стоял пред тях. Християните вдигнали ръцете си и казали: „Боже, Ти ни каза да излезем навън и да проповядваме Евангелието. Ти каза, че много знамения ще следват тези, които вярват в Твоето име и те ще изгонват бесове. Боже, тези хора искат да докажеш Себе Си, че Ти Си по-силен от техните дяволи. Сега в името на Исус изпъждаме и връзваме всяка сила, която е владяла над тези хора за много поколения. Заради кръвта на Христа, пролята на Голгота, им заповядваме да напуснат.“

След тази проста молитва всички казали „амин“, спогледали се и дали възможност Бог да извърши делото Си.

Християнският живот е прост. Ако беше сложен, ние в тази езическа страна не бихме станали християни. Когато Библията казва нещо, ние го приемаме така, както е. Вярваме го, имаме мир, усмихваме се и оставяме Бог да извърши работата Си.

Слава на Господ Исус за простотата на Евангелието. То често пъти е било усмивано от околните. Когато четем Марк 16 глава се питаме: „Защо това не се намира в най-древните ръкописи?“ Така християните започват да дълбаят Божието Слово. Изучават го 10 години и казват: „О, в този ръкопис го намираме, в онзи не го намираме.“ И трябва да размишляват върху него, преди да вземат някакво решение.

Ние в Индонезия не действаме така. Мисионерите ни донесоха „Черната книга“ и казаха, че цялата Библия е Словото на Бога и ние трябва да я вярваме. Така повярвахме и ако сме били тъпи да направим това, Бог използва нашата тъпота, защото чрез Своята сила Той ни доказва, че Неговото Слово е вярно. Славя Бога, че независимо какво вярват в Америка за някои стихове, ние в Индонезия сме за всички неща казани в Марк 16 глава и то само чрез силата на Неговия Свят Дух. Слава на Бога, Който казва: „В Мое име бесове ще изгонват.“ Радвам се, че в този момент групата не мислеше за това, какво ще кажат учените, но уповаваше на това, което Исус каза. Те просто седяли там и чакали, като славели Бога.

Скоро главният езически свещенник започнал да трепери и да вие:

– Братя, господа, аз искам вашия Бог Исус и точно сега Го искам!

Това била такава бърза трансформация, че членовете на групата не знаели какво да кажат.

– Защо променихте ума си, господине? – запитал най-последен един от тях.

– Аз съм езически свещеник – отговорил той, – но Исус е по-силен от дяволите.

– Как разбрахте това? – запитали членовете на групата.

– Аз говорех с дяволите и познавам много от тях по име – отговорил.

Тогава започнал да вика и не можел да владее себе си.

– Какво става? Не знам какво става – казал някой от групата.

– Да! Да! Аз знам – казал езическият свещеник. – Когато се молехте в името на Исус и вързахте цялата демонична сила тук, знаете ли какво се случи?

– Не – отговорила групата. – Не знаем, какво се е случило. Моля, кажете ни.

– Ще ви кажа – казал той. – Видях със собствените си очи и чух със собствените си уши цялата демонична сила, която владееше това село. Те просто се събраха заедно един по един, от най-големия до най-малкия и побягнаха, викайки: „Исус няма да ни позволи да стоим тук. Трябва да бягаме, защото Исус иска тези хора.“ Исус трябва да е страхотен Бог. Искам да познавам този Исус.

Групата само каза:

– Ако искаш да познаваш Исус, ще ти покажем пътя.

Отворили Библията и му показали как да приеме Господ Исус като личен Спасител. Той направил това веднага, а след него и другите. Слава на Бога!

Много хора казват, че това се е случвало преди 2000 години. Но въпреки техните заблуди и измама

ние виждаме силата на Бога да действа днес в Индонезия. Защо? Защото дяволът знае, че неговото време е ограничено и се старее с всички сили да се бори срещу християните. Ако искаме да спечелим борбата и хората за Христа, ние се нуждаем от Божията сила точно сега повече, отколкото хората преди 2000 години. Колко чудно беше да видим цялото племе да познае Исус Христос като техен личен Спасител.

Сила над змиите

В Марк 16:18 четем: „Змии ще хвацате.“ Когато Господ създаде Адам и Ева, Той им каза: „Имате власт над животинското царство, владейте над него!“ Но когато човекът извърши грях, той изгуби властта си над него. Случва се да ни ухапе куче, защото то не ни зачита за висше творение.

Слава на Бога, чрез упованието в Господ Исус Христос, вече имаме възстановена тази власт и авторитет. Вие имате вашите коли и самолети, но ние живеем в джунглите, така че наистина се нуждаем от власт над животните. Понякога срещаме крокодили, тигри, отровни змии. Много пъти сме казвали: „Змио, спри се там, защото искам да мина!“ И змията просто спира. Ние ми наваме и тя не ни безпокои. Защо? Защото Бог ни е дал власт над животинското царство.

В моята страна има много скорпиони и ако те ухапе някой, ти причинява много грижи. Но казвам ви, имаме власт над животинското царство. Ако се случи да ни ухапе, ние просто се молим и болката веднага

изчезва. Скорпионът и животните не могат да ни безпокоят, защото ние сме върховното създание на Бога. Те са създадени да ни уважават, както ние сме създадени, за да почитаме Бога. Аз славя Господа, че ни е върнал обратно на това място на власт над животните.

Сестра и брат в Бога работят в джунглата в Суматра. Те трябва да преминават реката много често. Един ден този брат прекосявал реката, но имало наводнение, а той не можел да плува. Водата му дошла до кръста. Мюсюлманите и езичниците стояли на брега и се смеели: „Ха, ха! Това е последният му ден.“ Когато се борел да премине на другия бряг, до него приближили крокодили. На три-четири стъпки от него били готови да го смажат с опашките си. С тях те могат да пречупят по средата малки лодки. В този момент брата си спомнил за Марк 16:18 и както бил в реката, казал: „Крокодили, в името на Исус ви заповядвам да се махнете!“ Те дошли една стъпка по-близо, шумно размахвайки опашките си, обърнали се обратно и отплували. Хората на брега казали: „Никога не сме виждали подобно нещо – крокодилите се подчиниха на човека.“

Крокодилът е едно от най-тъпите животни на света. Той има най-малък мозък. По-лесно е да накараш куче или котка да се подчини, отколкото крокодил. Но казвам ви, че когато Исус говори на крокодилите, те Го разбраха и си отидоха. Още веднъж езичниците видяха силата на Бога изявена пред очите им. Тези, които видяха това, дойдоха при Исус.

Отровата става безвредна

Божие слово казва: „Ако изпият нещо отровно, няма да ги повреди.“

Един ден Господ ми каза да отидем в джунглата. Това беше най-ужасното място в Купанг (нашата столица). Когато казахме къде отиваме, никой не можеше да повярва. „О, не – казваха – ако отидете, ще бъдете убити.“ Защо? Защото местните практикуват всички видове магии и правят отрови. Щом дадат вода на някой, той умира. Затова толкова ни умоляваха да не отиваме там да проповядваме Евангелието. Но Господ каза на сестра ми, зет ми, на мен и на още четирима души да отидем.

„Ако умрем, ще умрем, защото Господ ни е казал това.“ – казахме ние. Въпреки това, бяхме наистина уплашени в сърцата си. Тогава Бог ни напомни писанието: „Ако изпият нещо смъртоносно, няма да ги повреди.“

Когато пристигнахме в селото, първото нещо, което местните направиха, беше да ни дадат храна и нещо за пиене. Всички ни наблюдаваха. О, колко се страхувахме. Въпреки това, обаче, уповахме на Исус и ядохме. Бяхме вървяли километри и бяхме много гладни. След като привършихме, започнахме да проповядваме Евангелието. След няколко часа, когато свършихме нашето събрание, един човек дойде при нас.

– О, господине, вие трябва да имате сила във вашия живот – каза той.

Отговорихме:

– Нямаме сила. Ние сме обикновени хора като вас. Не! Нямаме сила.

Той отвърна:

– Не ви вярвам. Ако казвате, че нямате сила, тогава наистина нещо силно ви е запазило.

– Какво искате да кажете? – попитах аз.

– Когато дойдохте, аз сложих най-силната отрова в храната ви – каза той. – Трябваше да умрете до три минути. Но аз наблюдавах и след три минути нищо не се случи. Вие трябва да имате много сила или сила да ви пази.

Разбрахме какво искаше да каже и отговорихме:

– Да, силата на Бога е с нас!

– Какво е това? – каза той – Аз искам тази сила.

Обяснихме му за любовта на Исус и нашия най-чуден Спасител.

– О, – каза той – няма нужда да ни проповядвате повече. Една минута е достатъчна за мен да обърне целия ми живот към Исус. – Той изтича вкъщи и донесе всички магьоснически и демонични неща, за да ги хвърли в огъня. – Исусе, вземи живота ми днес – каза той. – Ти си чудесен!

През дълбоки води

Господ изпрати друга група в Тимор, където трябваше да преминат река, а нямаше мост. Река Ноемина е около 300 ярда широка и е най-дълбоката и голяма река в Тимор. При наводнение достига дълбочина до 25 стъпки. Течението е много силно и дори най-големите дървета са завличани в морето.

Групата се изплашила, когато стигнала до реката. Никой, който има здрав разум не би искал да прекоси тази река по време на наводнение. Дори луди хора не биха опитали това. Групата спряла на брега и се помолила: „Господи, какво трябва да направим?“

Нещо характерно за индонезийското съживление е,

че преди да отидем навън да проповядваме, Господ ни дава всички подробности за това, което ни предстои да извършим. Ние го записваме на книга и го следваме точно. Ако Той ни каже да спрем и служим на това място, ние просто го правим.

Той им говорил: „Преминете реката!“

Обикновено, когато настъпи дъждовния сезон, вали по 40 дни. Вали дни и нощи непрекъснато, така че е ужасно трудно да се пътува. Най-чудното нещо, което Библията казва е, че Бог ще снабди всички наши нужди. Много пъти излизаме и нямаме мушамы, нито чадъри. „Господи, – казваме ние – Ти ни каза да отидем, но нямаме чадъри или мушамы. Молим те, пази ни от дъжда.“ Господ отговаря: „Каквото поискате, ще го имате.“ Ние отиваме да проповядваме Евангелието, затова Бог ни пази от дъжда. Виждаме, че вали на три метра пред нас, на три метра зад нас, на три метра отдясно и отляво, но нито една капка върху телата ни. И когато стигнем в селата, хората ни питат: „Откъде идвате?“ „Идваме отдалеч, от около 50 мили“ – отговаряме ние. „В дъжда ли вървяхте?“ – питат те. „Да“ – казваме. Те виждат, че краката ни са много кални и се чудят, че телата ни са сухи. Казваме им, че Господ ни е запазил, а те просто не вярват. Често пъти излизат навън, за да видят къде сме си скрили чадърите и, разбира се, не ги намират.

Същото се случило и с групата, която трябвало да премине реката. Хората наоколо били очудени, че християните останали сухи, защото валило през цялото време, докато стигнат до там.

– Кои сте вие? – ги попитали езичниците събрани край реката.

– Ние сме евангелска група.

– Ако преминете реката и умрете сега, тогава кой ще служи на Господа? По-добре е за вас да изчакате два-три дена и когато спаднат водите, можем да ви помогнем да преминете – казали езичниците.

– Не! Господ ни каза да преминем сега! – отвърнали членовете на групата, но били малко смутени и развълнувани.

Сестра ми и зет ми стояли там и наистина не знаели какво да правят, защото дори и приятелите им ги уговаряли: „Не правете това сега!“

Тогава братовчед ми казал: „Господи, Ти наистина действаш в моето сърце.“ Той казал:

– Група, ако искаш да следваш хората – следвай ги, можете да останете тук два-три дни. Но аз ще следвам Господа и ние трябва да сторим това сега! Не ни е казано да го извършим друг път. Бог ни каза това, както каза на Йосиф, когато ангела предупреди да вземе Мария и Исус и да отиде в Египет. Колко жалко щеше да бъде, ако Йосиф не беше послушал Божия глас и беше чакал до сутринта. Исус щеше да бъде убит.

Другите още чакали, защото не знаели какво да правят. Братовчед ми продължил:

– Вие можете да останете тук, но аз отивам сега.

И стъпил във водата.

– О, не прави това, ще умреш! – изкрещяли.

– Даже ако умра, кажете на хората по целия свят, че не съм умрял по мое усмотрение, понеже съм бил глупав, но защото съм послушал Господа.

С първата стъпка водата стигнала до глезените, после до коленете. При втората стъпка била на същото място. Третата, четвъртата, петата и шестата – водата изобщо не се покачвала. Когато стигнал до средата на

реката, където се предполагало, че дълбочината е 10 метра, водата била до коленете му. Братовчед ми извикал на групата:

– По-добре елате сега, водата не е дълбока.

– На дъното или на повърхността на водата стоиш?
– го попитали.

– Не знам – казал той, – но чувствам дъно точно под краката си.

Въпреки това обаче, всички знаели, че водата била дълбока 6-8 метра, а изглеждало, че той стои на повърхността.

– Казвам ви, по-добре елате, защото Бог действа сега, а ако се бавим, след това и да искаме да вървим, няма да можем. Това ще бъде ужасно!

Цялата група го последвала и стъпила във водата. Те също усещали дъното.

Когато останалите християни и езичници видяли какво се случило, скочили във водата, мислейки че не е дълбоко, и едва не се удавили. Всички разбрали, че станало чудо. Господ им дал стих от Исая, който казва: „Когато преминете реката (потопа), тя няма да ви повреди.“

Люде мои, това е словото на Бога.

Храната умножена

Друго чудо се случило, когато най-първата група излязла да проповядва Евангелието. Те отишли до малко село – Никиники, на 15 мили от нашия град Сое. По онова време Бог ги беше употребил да доветат много души при Господ Исус. По установения ред, след молитвата, групата отишла в дома на пастора. По една

случайност той беше моя чичо. Леля ми била много смутена – много хора дошли, а тя нямала с какво да ги нагости. По онова време имаше глад в Тимор. Групата била от 20 души, но с дяконите и всички останали ставали повече от 50. Леля отишла в стаята си и заплакала: „Господи, не зная, какво да правя. Моля ти се, помогни ми.“

В същото време Бог говорил на водача на групата, който ѝ казал:

– Госпожо, Бог ми каза, че имате четири корена тапиока в двора. Вземете ги и ги сгответе. Те ще бъдат достатъчни за всички ни.

– Как знаете, че имам четири корена тапиока? – попитала тя.

– Не знаех. Господ ми каза – отговорил той.

Тя намерила точно четири корена тапиока, както Господ бил открил на човека.

„Ако Господ му е казал за корените, най-добре да Го послушам и да ги сготвя“ – помислила си тя.

След като сготвила тапиоката, водачът на групата ѝ казал:

– Моля, дайте това за чай.

Леля ми имала чай и захар само за 2-3 чаши, но го послушала.

– Поставете водата, чая и захарта в каната и разбъркайте всичко, за да прием когато ядем тапиоката – казал той.

Тя го послушала. Омесила и малка питка от тапиоката, поставила я в чиния и се помолила за нея. Водачът на групата също се молил. След молитвата Господ им казал да раздадат на всеки от гостите по една чиния и по една чаша. Така и направили. Тогава Господ

казал на брата: „Сега кажи на жената на пастира, че трябва да разчупи тапиоката на парчета и да я раздаде на хората, докато се напълнят чиниите им.“ Тя си помислила: „Това е невъзможно да се направи, защото няма достатъчно да се напълни дори и една чиния.“ Но послушала Господа.

Първият човек, който дошъл бил много радостен. „Ако аз съм първият в редицата, със сигурност ще се наям“ – мислел си той. Но мой близък приятел бил последен и доста се разтревожил, понеже бил гладен и обичал и да си похапва повече. По-късно го попитах: „Как се чувстваше тогава?“ Той ми отговори: „Наистина се уплаших. Помолих се усърдно и казах: „Господи, аз съм последен в редицата и наистина съм гладен. Има само един хляб. Само за трима или четирима души ще стигне. Затова, Господи Исусе, по-добре направи чудо и моля те, помни и мене – последния в редицата, защото съм наистина много гладен.“

Тогава леля ми взела хляба и го разчупила. Обикновено математиците ще ви кажат, че когато разделите едно нещо на две, ще получите две половини. Това обаче, не е непременно смятането на Бога. Когато леля ми разчупила хляба, половинката в дясната ѝ ръка станала пак цяла. Господ ѝ казал да постави лявата половина в чинията. Тогава разчупила пак хляба, който бил в дясната ѝ ръка и като го направила извикала, защото разбрала, че ставало чудо в ръката ѝ. Така тя прославяла Господа, викала и разчупвала, разчупвала и славела Бога. Първият човек получил пълна чиния, а след него и втория, и третия също. Тогава всички разбрали, че ставало чудо. Моят приятел също получил пълна чиния и благодарил на Господа.

Когато всички изяли тапиоката, дошли за чай. Тапиоката е толкова суха, че ако не вземете нещо за пиене, се чувствате ужасно. Леля ми искала да налее по малко в чашите, но Господ ѝ казал: „Напълни чашите!“ Тя Го послушала отново. Чаят започнал да тече, докато всички получили достатъчно. Някои от тях изпили дори по две и по три чаши. Така цялата група яла и пила, докато били напълно задоволени. В действителност останала храна, която не могли да изядат. Така че имало дори и за кучетата от чудото на Бога. Господ се грижи и за тях.

Пета глава

Божиите деца

Господ не действа само между младите хора, но и между възрастните и малките деца. Когато започнахме да излизаме вън от Сое, имахме 8 групи деца. Във всяка група по 8-10 деца на 9-10-годишна възраст. Наричахме ги „нашите детски тимове“. Те ходеха на училище от първо до четвърто отделение. Всяка сутрин децата бяха там от 7 до 13.15 часа и после се прибираха за обяд. От около 16 до 18 часа, от понеделник до петък, вместо да играят като другите малки деца, те се събираха на молитвени събрания. Коленичеха, събираха малките си ръчички за молитва и се молеха. Обикновено не само за тези около тях, но и за целия свят. Тези деца биваха толкова благословени, щото ронеха святи сълзи пред Бога. Тогава Господ им даваше или слово чрез пророчество, или наставления, или откровения, или нещо специално за тях.

Горе на дървото

В съботни дни училището продължава до 12 часа на обяд. Към 14 часа след пладне една група деца започна да ходи всяка седмица по близките села. Те отиват на 15 мили в джунглата, като никога не ги придружаваше възрастен човек. Веднъж ги попитах дали не се страхуват. „Защо да се страхуваме, брат Мел? – ме попитаха те – Винаги има ангел пред нас и зад нас, един от лявата ни страна и един от дясната. Ние вървим с тях и те ни пазят.“

Веднъж децата видели няколко дървета гаува. Гаува е особен вид плод, който те много обичат. Когато прибили дървото, погледнали нагоре към плода и, разбира се, пожелали да си хапнат. Тъкмо, когато щели да откъснат няколко, ангел Господен им казал: „Не спирайте да вземете от този плод. Ще имате от него щом пристигнете в селото. Имате дълъг път, докато стигнете там.“ Но, както всички деца, и те понякога бяха непослушни. Видът на гаувата бил голямо изкушение за тях. Те пренебрегнали думите на ангела, съблекли дрехите си и започнали да се катерят по дърветата. Много се забавлявали, смеели се, играели около дърветата, ядяли гаува и съвсем забравили, че трябва да отидат в селото, за да кажат на хората за Исус.

Когато най-после слезли, не можете да си представите какво се случило. Дрехите им изчезнали. Търсили, търсили навсякъде, но ги нямало. В този момент нещо ги накарало да погледнат нагоре и видяли, че дрехите им са на върха на едно голямо дърво. То било високо около 25 метра и около един метър в диаметър. Отначало децата се разсмяли. Помислили, че силен вятър ги

е отвял горе. Но когато започнали да осъзнават, че няма начин да си вземат дрехите от дървото, започнали да плачат.

„Трябва да научите урока си – казал им Господ. – Аз ви предупредих чрез ангела Си, че не трябва да ядете от плода. Щяхте да имате от същия плод щом отидете в селото. Но не послушахте и затова сега трябва да платите цената за вашето непослушание.“

Когато децата чули това, започнали още по-силно да плачат. Господ им казал: „Ако вие наистина се покаете и изповядате греха си, Аз ще ви помогна да си вземете обратно дрехите.“

Така тези малки деца паднали на колене, покаяли се и изповядали греха си. „Сега един от вас да се качи на дървото“ – казал Господ. „Но ние не можем да се качим на това дърво – отговорили те. – То е много голямо и високо. Не можем да го стигнем. „Аз ще направя ръцете и краката ви да залепват за дървото, както краката на гущера“ – отвърнал им Господ, посочвайки кое от момчетата трябва да се качи. Когато то поставило ръката си на дървото, тя се залепила за него, когато дърпало и я поставяло на по-високо място – отново залепвала. Краката му също залепвали за кората. Така момченцето стигнало върха, внимателно събрало всички дрехи и ги свалило долу.

Това била покаяна и щастлива група, която отишла в селото, където Господ им заповядал. В неделния ден те дали своите свидетелства и призив от амвона. И така от тези детски свидетелства много хора се обърнали към Бога.

Божият магнетофон

Изглежда, че Бог даде специална служба на децата от нашата църква. Хората казваха: „Наистина Бог ги е помазал. Те са толкова искрени във всичко, което казват...“ Когато се молят поставят своите малки ръчички върху главата на големия „храм“. Това беше неописуемо сладка гледка. Много хора бяха излекувани чрез тях и служението им.

Веднъж, на двуседмично събрание в Тафамаму, голяма част от децата приели Господа, но много възрастни отказали да се покаят. Тогава Господ дал на нашите деца слово на знание. Те разказали всички скрити грехове в църквата. Така някои останали без думи от чудото и последвали Бога чрез децата.

След един особено труден ден за детския ни тим, Господ им казал докато се молели: „Днес ще ви направя изненада!“ „Каква е тя?“ – попитали те. „Ако пеете хубаво, аз ще ви дам ехото на вашите гласове, така че всички вие да чуете, как точно звучат те.“

Децата нямали магнетофон. Някои от тях може и да са слушали такъв, но никой не е имал свой. Така че те започнали да пеят и пяли хубаво, като за Господа. Когато свършили, Господ казал: „Сега, ако запазите тишина, ще ви дам да чуете ехото на вашите гласове.“ Те всички утихнали и изведнъж въздухът се изпълнил с музика. Децата били изумени и много, много щастливи.

„О, това е моят глас“ – казало едно дете, а след това и друго, и трето, като чували собствените си гласове. Това било истински трепет за тях, понеже музиката идвала отгоре.

Мисля си, че някой ден, когато Господ дойде пак,

всички думи, които сме изговорили, ще бъдат ехо за нас, записани на Божия магнетофон. Само лошите думи, които сме изповядвали и Бог ги е заличил, няма да бъдат записани там.

Бог изгаря идолите

Преди година и половина, когато Господ каза на една от нашите групи да отиде в тази част на Тимор, която принадлежи на португалското правителство, тя имаше една от най-необикновените опитности с идолите. Господ им казал: „Спрете край пътя и ако хората ви поканят в домовете си, кажете: „Не! Нашият Господ ни каза да спим тук край пътя.“ Така и направили, спали на открито три нощи. Никой не им обърна особено внимание. На третата нощ хората чули, че били чужденци и спяли край пътя.

– Откъде идвате? – попитали те.

– Идваме от Индонезия, защото нашият Господ ни каза да дойдем тук – отговорили те.

– Какво мислите да правите? – ги запитали.

Водачът на групата отвърнал:

– Не можем да ви кажем сега.

Хората ги поканили в домовете си:

– Елате в нашите къщи. Не е хубаво да спите край пътя.

„Какъв смешен Господ – помислили си хората. – Да кара своите служители да правят такива глупави неща.“ Но колкото повече мислели за това, толкова любопитни ставали. Накрая решили, че групата трябва да е шпионска и съобщили на полицията. Разбира се, полицията веднага се отзовала, попитали за името на техния Господ и за същността на работата им.

– Можем да ви кажем само при едно условие – отговорил водачът. – Ако съберете тук 1000 души можем да отговорим на въпросите ви, иначе нашият Господ ни каза да не говорим.

Полицията събрала хората – повече от 1000 души, и съобщили на нашия тим, че ги очакват.

– Сега, понеже се събрахте заради нас, ще изпълним нашата дума – казал братът.

Качили се нависоко, така че да могат да ги виждат и да ги чуват. Водачът извадил Библията си и започнал да проповядва:

– Нашият Господ е Исус Христос.

– Ние малко знаем за Него – обадил се някой от тълпата.

– Имате ли нещо против да извикаме нашия свещеник да дойде? – попитал друг.

– Не – отвърнал тима. – Идете и го доведете.

Свещеникът дошъл много ядосан.

– Ние сме католици – казал той. – Ние знаем за Исус, защо сте дошли при нас с тази вест?

– Защото Господ ни каза, че трябва да се покаете и да сте спасени.

– Ние сме християни – настоявал свещеникът.

Членовете на групата поклатили тъжно глави и му казали:

– Господ каза, че вие имате идоли. Той е много недоволен заради тях.

– Нямаме идоли – отвърнал свещеникът.

След като спорили известно време, се съгласили да отидат в църквата и Господ да им покаже идолите, ако там има такива. Когато влезли вътре навсякъде имало образи и статуи.

– Ето вашите идоли – казала групата.

Свещеникът бил разярен.

– Това не са идоли – казал той възмутен. – Това са апостол Павел, Дева Мария, Исус, апостол Йоан и други светии.

– Но Господ ни каза, че това са идоли – отговорила групата.

Когато от тима разбрали, че спорът няма да доведе до никъде, един от членовете предложил:

– Понеже никой от вас не знае дали това са идоли или не, нека попитаме Бог и Той нека да ни покаже. Спомняте ли си историята за свещеника Ваал? Добре, нека се помолим, да съберем тези идоли и да поискаме от Бог да ги изгори с огън от небето, ако Той не е съгласен и не е доволен от тях.

Така събрали всички идоли в средата на стаята. Те били направени от месинг, дърво и гипс. Всички стояли зад редицата статуи, а един от групата се помолил сам Господ да даде окончателното разрешение или доказателство чрез изгаряне на идолите, ако желае. След общото „амин“ последвала кратка пауза. Тогава остра огнена стрела като мълния ударила купа от идоли и ги изгорила на пепел. Нищо друго не било повредено.

Свещеникът бил толкова развълнуван, че търкал ръцете си и повтарял:

– Ние трябва да донесем и останалите от тях и да ги изгорим.

Много хора се обърнали и се посветили на живия Христос. А когато групата си тръгвала, свещеникът им казал:

– Ако Господ ви каже да дойдете втори път, пак елате!

Шеста глава

Простотата на Словото

Преди да дойда в САЩ, се молих: „Господи, аз съм от езическа страна и когато отида в Америка, която е християнска страна, какво ще им кажа? Ние имаме нужда от мисионери от САЩ. Те трябва да дойдат в страната ни и да проповядват Евангелието.“ Но когато слязох от самолета в Лос Анджелис, започнах да разбирам, защо Господ ме беше пратил в Америка.

Отначало бях развълнуван. Аерогарата беше нова и голяма. След като повървах, стигнах до една голяма зала. Там се продаваха много неща. Навсякъде, където погледнех, виждах цинични книги, барове с ликьор и хора, които пиеха. „Господи, какво не е наред? – си мислех аз. – Боже, помогни ми!“

Взех такси. Бях много тъжен, като болен. Състоянието ми се влоши. На всеки уличен ъгъл имаше реклами за ликьор и хора, които проклинаха името на Бога. „Какво не е в ред? – попитах моите приятели – Наистина ли това е Америка, на чиято монета пише „На Бога уповаваме“?“

Тогавя си спомних, че Господ ми беше казал: „Ти имаш една вест за Америка. Това е нуждата да се върнат към простотата на Словото, не само назад към Библията, но назад към простотата на Словото.“

Има толкова хора, които се опитват да тълкуват в преносен смисъл Словото на Бога и загубват истинското му значение. Когато Библията говори за физическо изцеление, то не е духовно изцеление. Когато Библията говори за духовно изцеление, то не е физическо. Поради голямото изопачаване на Библията, живият Бог мълчи и не открива Себе Си такъв, какъвто е.

Бог иска да бъде благославян

Аз бях член на църквата цели 19 години и знаех много стихове от Библията, но не знаех, че Бог иска да го благославяме. Той заслужава хваление и това Му е угодно, защото няма подобен на Него. Всеки път, когато идвах при Господа и Го молех за милост и благословение, аз не осъзнавах, че трябва да Го благославям и да Му отдавам слава. Много време трябваше да мине, за да разбера, че Той гледа на нашата признателност. Тъй като Бог няма нужда от нищо, защото всичко е в Неговата ръка, то в знак на благодарност е угодно да Му благодарим с хваление.

Псалм 134 е ясен: „Ето, благославяйте Господа всички слуги Господни... Издигайте ръцете си към светилището и благославяйте Господа.“ Не мога да разбера, как ние можем да благославяме Господа?! Добре е да слушаме Библията и да я прилагаме в живота си. Зная също, че Библията и науката се различават в много неща. И все още в нея има неща, които не мога да разбера. Но много хора искат да я направят наука и я превръщат в научни данни. Те се опитват да доказват кои части в нея са верни. Научно ние никога не можем да тълкуваме Библията. Това не се получава. Вестта за американците е не само назад към Библията, но назад към нейната простота.

Един приятел мисионер, който беше посетил Индонезия докато аз бях в Америка, ме попита: „Брат Мел, коя е тайната на индонезийското съживление? Може ли и ние в Америка да имаме този вид съживление?“ Човекът, който го придружаваше пък каза: „Когато се върна в Нигерия, можем ли и ние да имаме там такава съживление?“

„Да – отговорих аз. – Но има едно условие. Върнете се в Америка и отидете в Аполо 14. Когато го изтрелват към луната, вземете тази изчислителна машинка, която е вашия мозък, поставете го в една малка кутийка и го изстреляйте към луната. Тогава позволете на Бога да употреби вашето сърце. Когато говорите за Него, използвайте вашето сърце и просто Му вярвайте. Приемайте словото така, както е, и нека Бог Го изпълни във вас, а вие го опитвайте!“

Главната разлика между науката и християнството е тази: ние трябва да опитваме науката, за да я вярваме, но трябва да вярваме в християнството, за да го опитаме.

Относно псалм 134... Аз не знам как можем да благославяме Господа, но понеже Той казва така, аз просто го вярвам. Защо трябва да издигаме ръце в светилицето – не зная, аз просто вдигам ръцете си. Бог казва, че ние трябва да ги вдигаме. В този живот не е необходимо за нас да разбираме всичко.

Един ден, когато летях от Джакарта за Сурабах, бях седнал до един лекар. Говорих му за Исус Христос и Неговата любов.

– Трудно ми е да вярвам на това, което ми говорите, защото ми е трудно да разбера Бога в три лица – Бог Отец, Светия Дух и Исус Христос като едно цяло – ми каза той.

Аз попитах:

– Трябва ли да разберете това, преди да повярвате?

– Да, иначе никога няма да повярвам – отговори той.

– Добре, ще ви задам един въпрос и вие като честен човек ще ми дадете честен отговор.

Аз се помолих в себе си: „Господи, какво мога да кажа на този доктор? Той е наистина интелигентен човек.“ Господ ми каза и аз попитах лекаря:

– Братко, как ти харесва този въздух в самолета?

– Защо? Въздухът е чудесен, той е пригоден за тази обстановка – отвърна той.

Аз продължих:

– Сега бъдете искрен с мен. Знаете ли как работи приспособлението за въздуха тук?

– Не, – каза той – не знам как работи.

– Искам да се върнем на вашия принцип – отговорих аз. – Вие казвате, че не можете да вярвате и да харесвате нещо, докато не го разберете. Бихте ли излезли навън в горещината само защото не разбирате как работи климатичната инсталация? Понеже не разбираме действието ѝ, ние не можем да се възползваме от нея. Би трябвало да не се наслаждавате сега, защото не разбирате климатичната инсталация. Излезте отвън да се потите. Стойте в горещината, докато разберете как работи тя. Тогава можете да се върнете обратно.“

Той почти побесня от яд.

– Братко, – продължих – аз само се опитвам да ви помогна да разберете вашия собствен принцип. Вие казахте, че ако не разбирате нещо, не го желаете.

Сега той започна да разбира какво се опитвах да му кажа.

– Имам друг въпрос към вас. В света имаме банани и всякакви видове плодове. Садим ги в един и същи вид почва. Те всички получават дъжд от небето. Един и същи дъжд, една и съща почва. Защо тогава бананът идва от едно дърво, а прасковата от друго? Аз не го разбирам, вие разбирате ли го?

– Не, и аз не го разбирам – отвърна той.

– Е, ще ядете ли банана, въпреки че не разбирате това?

– Да – каза той. – Той е наслада за живота ми и аз просто го взимам и го ям.

– Но вие не трябва да го ядете, та нали не разбирате? Той беше наистина озадачен.

– Имате ли любима и обичате ли я? – продължих да го разпитвам.

Той се засмя и отговори:

– Да, имам. Обичам я.

Казах:

– Добре. Ако аз бих могъл да накарам стюрдесата да ми донесе епруветка, мислите ли, че бихте могли да поставите в нея за изледване нещо, което ще ни покаже каква е вашата любов към любимата ви? Ако не можете да направите това и да го разберете, то вие трябва да престанете да я обичате. – Напомних му, че това беше неговия принцип: ако не можеш да го разбереш, ти не можеш да му се насладиш или да го вярваш.

– Вие сте смешен – каза той.

– Не, обяснявам онова, което вие се опитвате да правите с Бога. Опитвате се да Го разберете, преди да сте повярвали в Него.

Преди да напуснем самолета, аз му дадох Новия завет. Казах му да го проучи. Вярвам, че Господ ще го убеди и ще го доведе до Исус Христос и Неговата сила.

Ние изповядваме, че вярваме Библията от Битие до края на Откровение, но ако стигнем до някоя част, която ни казва нещо, което никога не сме опитали сами, ние просто се опитваме да му дадем някакво обяснение.

Има проповедници в Америка и навсякъде по света, които казват: „Тази част от Библията не е оригинален текст. Тази част е само за евреите, а тази част е за друга диспенсация.“ Всеки се опитва да тълкува Библията

със своя си ум. Тъкмо заради това ние пропускаме и загубваме чудните опитности в нея.

Повечето хора никога не узнават същината и силата ѝ в техния живот. Следователно, не могат да вярват в цялото Божие Слово. Но слава на Бога, Той може да ни помогне чрез Святия Си Дух да разберем цялата Библия и то като я четем усърдно. Когато я чета, аз просто упоavam на Господ Исус. Ако тя казва „Скочи!“ – аз скачам без въпрос. Хората могат да кажат, че съм луд или глупав, но Библията казва, че послушанието е по-важно отколкото жертвата. Много хора отиват на църква и се кланят на Бога без послушание. Ние трябва да слушаме нашия Бог. Той е жив и работи и днес! Аз обичам да Му се покорявам, защото Го любя и за мен е привилегия да се покорявам на живия Бог. Желая и вие да се покорявате на Бога с мен. Нека благославяме Господ за всичките Му блага и добрини. Нека Го благославяме за небето и за земята, и за всичко!

Когато Павел и Сила бяха в затвора, мислите ли, че плакаха? Не, те не плакаха. Какво правеха? Славеха Бога! И когато те Го славеха, небето слезе долу и разтърси цялата сграда. Разтърсиха се и сърцата на тъмничарите. Тъмничарят попита: „Господине, какво трябва да направя, за да се спася?“ Павел му проповядва и той прие Господ Исус Христос.

Това е чудесно! Защо? Защото християните се радваха. И когато християнин се радва, небето слиза долу на земята и света се радва. В Стария завет, когато Господ каза: „Обиколете стената на Ерихон.“ Какво направиха те? Те послушаха Господа и маршируваха около нея, и тя падна. Това е мощен начин за спечелване на битка. Но те направиха точно това, което каза Господ.

Стената падна, те влязоха вътре и разрушиха града. Това е факт. Не е ли чудно как Бог работи, когато ние Го слушаме?

Време е всички ние да слушаме Бога. Да вярваме в Неговото Слово и да спечелим битката в нашия живот. Ние трябва да се върнем в простотата на Библията и да я приемем такава, каквато е!

Седма глава

Връщане от смъртта

Не след много време отидохме в село Амфоанг. Там беше починал един мъж. Беше мъртъв от няколко дена. Семейството му ни покани на погребението. Стотици хора щяха да дойдат. Те ни казаха: „Може би ще кажете думи за утеха на семейството.“

Когато пристигнахме, там имаше повече от 1000 души. Мъртвият страшно миришеше. В нашата тропическа страна умрелите започват да се разлагат след шест часа. Никой не би устоял на 30 метра от мъртвия. В Америка не можете да разберете това, защото при погребалните ви служби всичко става много добре. Това се дължи на вашите 2000 долара. В Индонезия нямаме възможност да направим мъртвия човек да изглежда хубав. След два дена те изглеждат просто ужасно.

Докато стояхме с опечалените, внезапно Господ ни каза: „Сега идете и застанете пред мъртвеца. Пейте песни и Аз ще го върна от смъртта.“

Когато зет ми каза това, аз отвърнах: „О, мой мили, този човек е умрял от два дена, това е твърде много!“ Какво мислите за това? Моят мозъчен сметач още ра-

ботеше, на другите също. Започнахме да се чудим да направим ли това или не. Изведнъж си спомнихме, че пропуснахме да уповаваме на Божието Слово. Помислих и се помолих: „О, Господи, дай ми сърце просто да вярвам в Твоето Слово.“

Спомних си Святото Слово, когато Господ дойде в Ерихон. Закхей чакаше Исус, но Го чакаше на грешното място. Той беше горе на дървото, когато Исус каза: „Закхей, слез долу.“ Господ го посети в дома му и той беше много щастлив. Вероятно трябваше да слезе, за да намери Исус. Аз вярвам, че в тази съвременна епоха не се нуждаем от слизане от дърво високо 5-6 метра, защото ние така или иначе не сме на дървото. Но вярвам, че трябва да слезем само 30 см по-надолу от умовете ни, в нашите сърца. Сигурен съм, че ще видим Господа. Неговата сила и Божествена мощ са големи и днес. Ние тълкуваме всички думи на Бога, затова сме загубили силата Му. Ако само поставим Словото на 30 см по-долу от умовете ни, тогава съм сигурен, че ще видим славата на живия Бог.

Казах на Господа: „О Господи, дай ми сърце просто и Ти сам се движи между нас.“

Ужасно е за човека да пее пред този вонящ труп. Когато си на 30 метра е едва поносимо, а какво да кажем, когато стоиш до него, отваряш си устата и цялата тази мръсотия и смрад влизат там. Глупаво е да правиш това! „Това е вярно, но все пак аз трябва да слушам Господа“ – си помислих.

Така ние започнахме да пеем, но след първата песен нищо не се случи. „Господи, ако го правиш, моля те, прави го по-бързо. Възкреси го по-скоро, защото не можем да търпим това вонящо тяло. Ние просто не можем да пеем повече песни от тази ужасна миризма.“

Изпяхме и втората песен и нищо не се случи. На петата песен също. Но при шестата песен човекът започна да движи пръстите на краката си и ние се поизплашихме.

Имаше поверие в Индонезия, че понякога умрелите се събуждат, прегръщат някой, който е до ковчега и пак умират. Въпреки това ние продължихме да пеем. Когато изпяхме седмата и осмата песен мъртвият брат в Бога се събуди. Погледна наоколо и се усмихна.

Той не прегърна никого, а отвори устата си и каза: „Исус ме върна обратно в живота. Братя и сестри, искам да ви кажа нещо: първо – животът не свършва когато умрете. Аз бях мъртъв два дена и го изпитах. Второто, което Той ми каза, е че адът и небето са реални. И това изпитах. И третото, което искам да ви кажа е, че ако не намерите Исус в този живот, вие никога няма да Го видите. Със сигурност ще бъдете осъдени за ада.“

След като каза тези неща, ние отворихме Библиите си и потвърдихме неговото свидетелство чрез Словото на Бога. Не само той намери Исус за негов спасител, но повече от 20 000 души в тази област познаха Господ Исус като техен спасител, благодарение на това възкресение.

Никакви спиртни напитки и комини

След като хората се покаяха при индонезийското съживление, едно от първите неща, което Бог им каза беше за пиенето на спиртни питиета. Вие в Америка трябва наистина да се молите, защото по-лошо е при вас, отколкото в езическите страни, когато става въпрос

за спиртни напитки. Уверявам ви, че ако дойдете в моя град Сое в Тимор и намерите дори чаша спиртно питие, аз ще бъда наистина изненадан. Господ е действал по много силен начин, така че хората там знаят, че християнският живот е не само преизобилващ със силата на Бога, но е и свят. Библията казва в Псалм 29:2 „Отдайте на Господа дължимата на името Му слава; поклонете се Господу в свята премяна.“ Една от най-големите трагедии е, че хората искат силата на Господа, но искат и да продължат да си живеят в греха.

Един мъж искаше да се моля за него, за да получи силата на Бога, но аз знаех, че той още пушеше.

– Много е лесно, братко, да се молим за силата на Бога, но друго е да сме изправни във всяко нещо пред Него – казах аз.

– Добре, но аз съм изповядал всичките си грехове пред Бога – отговори той.

– А какво ще кажеш за твоя комин? – попитах аз. Това е термин, който употребяваме за цигарите. Когато видите парахода в морето, комините му бълват пушек. Ето как сме стигнали до този жаргон, с който наричаме цигарите. – Ако искаш да дадеш твоя комин на Исус, смятам, че тогава можем да се молим. Моят Бог е свят Бог и твоето тяло трябва да бъде свят храм на Бога. Ако Святият Дух ще живее в тялото ти в пълнота, Той не иска да бъде задушаван от твоето пушене.

– Брат Мел, – отвърна той – вие пресилвате нещата. Господ е създал всичко, казва Библията в 1 Тимотей 4:1-5.

– Да, – помислих си аз – дяволът проповядва по-добре от Били Греам.

Тогава мъжът започна да ми проповядва:

– В 1 Тимотей 1:6 се казва, че Господ е осветил

всичко, ако го приемем с благодарност, защото е било осветено със Словото Му. Този тютюн е бил създаден от Бога. Ако аз го приемам с благодарение, той е осветен, защото Словото казва така.

– Ти си прав – отвърнах. – Това е добър принцип. Ела утре сутринта. Аз искам да споделя нещо с теб.

Разделихме се. Тази нощ не можах да заспя. „Господи, – молех се аз – моят брат има много добър принцип. Той ми каза, че всичко, което си създал е добро и че Ти си го осветил. Моля те, помогни ми да дам добър урок на брат ми и да му покажа грешката на неговия начин на мислене.“

Господ ми каза: „Иди да спиш и на сутринта ще ти кажа какво да отговориш и какво да направиш.“ Когато се събудих, Господ ми проговори: „Иди зад храста и там ще намериш нещо.“ Аз отидох и намерих кучешки изпражнения. „Това е урокът за твоя брат, когато дойде сутринта.“ Върнах се вкъщи и зачаках.

Когато дойде братът, ми каза:

– Брат Мел, какво искате да ми кажете?

– Имам добри новини за теб – отговорих – ела с мен.

Отидохме зад храста. Той очакваше да му покажа хубавия изгрев.

– Нека спрем тук за минутка. Искам да ти кажа нещо. Братко, все още ли държиш на твоя принцип, че всичко, което Бог е създал е добро и че ние трябва да го приемем, защото е осветено чрез Словото на Бога и молитва?

– О, да! Аз държа на това, брат Мел.

– Добре, тогава нека се молим!

Преди да разбере какво става, сложих ръка на рамото му и започнах да се моля:

– Мили Господи Исусе, благодаря ти, защото имам чудесен брат, който има чудесен принцип, че всичко е осветено от Теб. Благодаря ти, че приема всичко, което Ти си създал. Моля те да осветиш всяко нещо тук и нека той да го хареса. Амин.

Докато се молах, той сигурно си е мислел, че имам банан или друго нещо в джоба, което да му дам, но аз казах:

– Братко, искам сега да бъдеш верен на думата си. Ти ме чу да се моля Бог да освети всяко нещо, което е тук. Вярваш ли, че всичко е било осветено според Словото? – Той кимна одобрително и преди да разбере, какво става, аз взех пълна лъжичка от кучешкото изпражнение и казах – Скъпи братко, моля, би ли изял това.

Поднесох лъжичката до устата му, като внимавах да е на около 3 см. Той ме погледна и каза:

– Мел, ти се подиграваш!

– Не, аз говоря сериозно.

Приближих я малко по-близо, а той искрещя:

– Не, не прави това.

– Добре, братко, стой в принципа си, че всяко нещо, което е създадено от Бога е добро. Не мислиш ли, че молитвата ми беше достатъчно добра?

Накрая той ми каза:

– Мел, съжалявам. Зная, че принципът не е добър.

Много пъти се опитваме да заставаме на погрешна основа. Но Исус иска да бъдем святи хора. Библията казва, че сме свободни. Ние трябва да бъдем свят народ! И свят, значи свят! Благодаря на Исус, че Светият Дух ни помага да живеем свят живот.

Водата във вино

Преди съживлението ние използвахме спиртно питие за причастие. Смесвахме го с малко вода и захар, за да не бъде силно. Това правехме много години, но когато хората се покаяха, те казаха на пастира: „Ако още използвате спиртно питие, ние няма да взимаме причастие.“ Така за целта започнахме да употребяваме чай с малко захар.

Господ ни говори, че не трябва да взимаме причастие с чай. Защо да не използваме същото нещо, което използваша Исус и апостолите? Така ние решихме да следваме този начин и от октомври 1967 г. ние взимаме вода, молехме се над нея и Господ я превръщаше във вино. Повече от 60 пъти Бог беше извършил това чудо. Моята Библия пак е вярна като казва: „Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство и слава.“

В Тимор нямаме лозя, за да правим вино, но въпреки това Господ задоволи нашите нужди. О, как славя Бога за това! Чудесно е, че Исус Христос доказва Словото, че Библията не е стара книга. Тя е по-убедителна, отколкото нашата ежедневна преса. Трябва само да уповаваме на Бога за всяко нещо, от което се нуждаем. Неговата сила и слава са достатъчни за всяка наша нужда.

През 1968 г. току-що се бях върнал от Сумба, когато чух, че Бог давал вино на църквата. Това беше твърде много за мен. Не можех да го повярвам, макар че бях виждал да стават чудеса. Изглеждаше ми смешно и невероятно. „Това е глупаво“ – мислех си аз. Отново умът ми работеше.

Преди следващото причастие Господ ми каза, че трябва да се молим и да образуваме молитвена група. Той казал и на другите братя да дойдат и да се присъединят към нея. Така че да можех аз да видя, как Господ превръща водата във вино. Радвах се, защото исках да видя силата на Бога в действие.

И все пак, аз наистина не вярвах, че Той щеше да го извърши. Обзалагах се, че щяха да вземат захар и мед и да го поставят във водата. Това е чудесно, мислех си аз.

Когато дойде времето ми казаха: „Мел, ти ще отидеш на кладенеца и ще вземеш вода.“ Бях доволен, защото щях да съм сигурен, че водата ще е наистина чиста и няма да има никаква измама. Отидох на кладенеца и напълних съда. Донесох го обратно в къщата, където щяхме да се молим. Тогава Господ ми каза да покрива съда с плат, за да се предпази от насекомите. После Господ каза на групата: „Нека Мел обгърне съда с ръце и да държи плата.“ Направих го.

Знаете ли защо Господ постъпи така? Той знаеше, че аз се чудех дали когато очите ми са затворени, те няма да вдигнат плата и да сложат нещо във водата. Така обгърнах с ръце съда, за да съм сигурен, че никой няма да вдигне плата. Господ се стремеше да ми помогне да вярвам, че Той е Бог на чудесата.

Държах съда притиснат. Докато се молехме, изпуснах плата и той се намокри малко от водата. Молихме се може би час или повече. Но когато погледнах пак там, където се намокри плата, той беше почервенял. Не можех да проумея. Трудно беше да повярвам как водата и плата бяха станали червени. Един приятел до мен ми каза: „Мел, помириса ли? Господ ни е дал вино!“ „Аз не усещам мирис, – отговорих – може би носът ми

нещо не е в ред. Но въпреки това виждам червения цвят.“

Тогава Господ каза на членовете: „Сега занесете виното в дома на вашия пастор, но преди това трима от вас да вкусят от него.“ Сестра ми, зет ми и аз имахме привилегията да вкусим първи. Зарадвах се! Представяхме си, че виното е превъзходно, понеже беше толкова червено. Зет ми вкуси пръв. Погледнах лицето му, защото си мислех, че ако се усмихваше, виното е добро. Когато го изпи, се усмихна доволен и аз си казах: „О, трябва да е много хубаво!“ Тогава взех чашата и отпих. Знаете ли какъв вкус имаше? На вода, само на вода. „О, Господи, какво става с мен? – попитах аз – Каква е грешката в това чудо? Ти каза, че е вино и то стана червено, но вкусът му е като на вода.“

Опитах се да разбера каква е грешката. Или моят език не бе в ред, или грях имаше в мене, или нещо друго. Молех се усърдно. „Добре, какъв е вкусът му?“ – започнаха да ни питат другите членове на групата. „О, слава на Бога, това е чудесно вино!“ – извика зет ми. И двамата със сестра ми казаха колко е хубаво виното, а аз си мислех: „Господи, това е ужасно! Мили мой, каква е грешката?“ Господ ми каза: „Мел, няма никаква грешка.“ „Никаква грешка ли? – питах аз – Та това е само обикновена вода и то оцветена! Това не е вино!“ „Мел, ти трябва да знаеш, какво действително е вярно – каза Бог. – Аз ти казвам, че това е вино. Твоят език и ум ти казват, че това е вода.“ Аз си мислех, какво да отговоря, защото другите от групата искаха да кажа „Слава на Бога!“ или нещо подобно. Не им отговорих, а казах на Господа: „Господи, какво трябва да кажа, ко-

гато ме питат?“ Той ми отговори: „Ти само кажи: Слава на Бога, това е чудесно вино!“ Аз казах: „Господи! Господи, не мога да кажа лъжа!“ И Той ми отговори: „Отвори Библията си на Евреи 11:13.“ Отворих я бързо, защото чаках отговора и прочетох, как Господ е казал на Авраам: „Аврааме, можеш ли да изброиш всичкия този пясък?“ А Авраам отвърна: „Не мога, Господи!“ „Добре, – каза Господ – твоето семе ще бъде повече, отколкото всичкия пясък в морето.“ Така Авраам си отишъл у дома, Саара отгатнала какво има да ѝ каже: „Ще имаме деца и те ще бъдат като братя на пясъка.“ Знаем, че Авраам тогава беше на около 75 години или по-стар. Той каза на Саара, че тя няма да има внуци, а ще има собствено дете. Ние не бихме могли да проумеем с нашия ум и бихме казали: „По-добре да се опитаме да разберем, какво Господ иска да ни каже с това!“ А те приеха истината, поклониха се на Бога и Го прославиха с благодарност.

Авраам наистина беше развълнуван. Вие знаете, че когато ставате баща, сърцето ви се вълнува много. Вероятно той отиде при своите приятели и им разказа за обещанието на Бога. Представям си, как Авраам отиваше от място на място и казваше: „Имам добри новини от Бога. Ще бъда баща и ще имаме семейство, което ще бъде повече от пясък.“ Хората вероятно са отвръщали: „Аврааме, стар човек като теб?! Ти се шегуваш! На колко си години?“ Той казал: „На около 100.“ „И ти мислиш, че можеш да имаш много деца? – попитали те. – На колко години е Саара?“ „О, тя е също на около 100“ – им отвърнал. „И двамата сте луди, Аврааме“ – подигравали се те. Но Авраам беше човек на Бога. Даже целият свят да му беше казал, че това не е вярно, той пак би заста-

нал на Неговото слово. Авраам не е гледал на обстоятелствата, а на Бог и Неговите обещания.

В това време Господ ми каза: „Сега, Мел, кажи само „Слава на Бога!“ Виното е хубаво! Като акт на вяра, че съм превърнал водата във вино.“ Сега можех да схвана идеята на това, което Бог искаше да направи, затова когато ме попитаха, казах: „Слава на Бога! Виното е хубаво!“

Пригответихме се да отидем в дома на пастира. Аз стоях смутен в дъното на стаята. Казах: „Господи, изяхвих вярата си, но съжалявам. Когато пастира вкуси виното, ще разбере, че е още вода. О, Господи, прости ми, но направи нещо, моля те.“

Когато пристигнахме в пастирския дом, там ни чакаха и дяконите. Пастирът много се зарадва, изпяхме песен. Тогава той каза: „Добре, нека славим Господа за виното! Сега бих желал да вкуся и да видя колко е хубаво!“ Стоях в ъгъла със затворени очи. Сърцето ми беше силно и аз извиках в себе си: „Господи, това е вода! Ти знаеш добре, Господи, направи чудото сега! Господи, направи нещо!“

Пастирът вдигна покривката на съда и взе чаша. Наблюдавах лицето му и извиках пак в сърцето си: „Господи, вярвам, но не знам какво ще се случи сега!“ Той напълни чашата с „вино“. Наблюдавах го толкова отблизо, че едвам дишах. Знаех, че това е вода. „О, Господи, какво ще стане, когато отпие от него?“ – не спирах да мисля аз. Той отпи. Не можех да разбера от израза на лицето му какво мисли. След като преглътна той каза: „Слава на Господа! Това е чудесно вино!“

Не можех да повярвам на ушите си... Той каза на дяконите: „Колко е хубаво, елате да го вкусите!“ Всички го

опитаха и казаха колко е хубаво. „По-добре е да опитам и аз – си помислих. – Да го опитам втори път.“ Така отидох и го вкусих отново. Вкусът му беше на вино! Бях смутен.

Когато се прибрахме вкъщи, казах на зет ми:

– Сега ми кажи истината.

– Да, за какво? – отвърна той.

– Хареса ли ти виното?

– Да, беше чудесно! Слава на Бога!

– Да, когато бяхме в пастирския дом, но когато бяхме у вас? Сега бъди честен – настоях аз.

Той ми каза:

– Вкусът му беше на вода.

– Какво? Вкусът му беше на вода? – попитах аз – Тогава защо се преструваше?

Той отвърна:

– Аз вярвах в словото на Бога повече, отколкото на моя собствен език.

– О, мили мой братко, ти знаеш как да бъдеш истински християнин – отвърнах. – Ако ми беше казал, че има вкус на вода, щеше да разрушиш вярата ми.

Попитах същото нещо сестра ми и тя каза, че виното имало вкус на вода. Попитах я още:

– Защо тогава каза „Слава на Бога“!?

Тя ми отговори:

– Реших, че е по-добре да се доверя на словото на Бога, отколкото да призная моето съмнение.

Исусе, благодаря Ти за тази вест, че словото на Бога е вярно, независимо от обстоятелствата!

Осма глава

Демонична сила

След като бях в Америка разбрах, че най-големият проблем на църквата там е, че не съзнава реалността на демоничната сила. Сатана е заслепил очите ви така, че да не виждате проблема. Много пъти има проблем в сърцата на хората и ние просто не знаем как да се справим с него. В резултат на това християните нямат славата на Бога.

В Исаия 61:1,3 четем: „Духът на Господа Йеова е на Мене, защото Господ ме е помазал да благовествам на кротките, пратил ме е да превържа сърцесъкрушените, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните... Да наредя за наскърбените в Сион, да им дам венец вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух; за да се наричат дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той.“

Аз вярвам, че в тези стихове виждаме много от целите на Бога за изпращането на Господ Исус Христос на света. Когато четем за благовестването на кротките, вярвам, че това означава благата вест за спасения. Така, както ангелите казаха на овчарите: „Ето благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде, защото днес ви се роди Спасител...“

Спасението и прощението на греховете са само първата част на Христовото служение. Повечето от нас се спират на тази първа точка. Но служението на Исус отива по-далече.

Много църкви отиват по-нататък относно изцелението. Това е добре! Аз обичам изцелението. В Индонезия

сме видяли изцелени над 30 000 души. Трябва да знаем и да разберем обаче, че то е само външно. Колко ужасно би било да изцелим тялото, а да позволим на душата да отиде в пъкала. По-добре би било за човека да остане болен, ако през това време Господ може да му говори и той да намери своя Спасител.

Христос плати цената за нашето изцеление и ние трябва да уповаваме на Него за това. Има толкова много хора в църквата, които упоават на Бога само заради спасението и изцелението. Аз не одобрявам такива християни. Това е също, като да си купиш билет за мач. Искаш само да влезеш там, а не да бъдеш играч. Това е егоистично. Забавление. Трябва да има и други цели, освен тези.

Мили мой, Бог не е сътворил човека за този повърхностен живот. Ако това беше всичко, ние бихме били само неприятност в небето. Неговата цел не е единствено да ни спаси. Бог иска ние да имаме дълбок живот с Него! Той иска да живеем с цел и да допринесем за Неговото царство. Заради това Исус трябва да ни научи да служим по дълбок начин на човешките нужди. Стихът в Исаия казва: „Пратил ме е да превържа сърцесъкрушените.“

Колкото повече пътувах из Америка, толкова повече се убеждавах, че хората в църквите имат рани поради минали опитности. В сърцата им има горчивина, нараненост или друго нещо. Резултатът е, че се чувстват зле вътрешно и нямат сила и радост. Дори когато станат християни и са простени, горчивината и омразата остават още в тях. Мнозина никога даже не мислят да предоставят това на Господа за изцеление. Много важно е да залегне дълбоко във верните чада, че този, който реално е простен и благословен, не може да не прости!

Изцелена астма

Голям процент от християните се опитват да забравят техните мъки, стремейки се да бъдат духовни. Те се борят и се мъчат да намерят повече Бога, за да задоволят себе си. Това, от което се нуждаят е да отворят сърцата си пред Бога така, че Той да им послужи в техните дълбоки нужди. Един от примерите, за който си спомням е за една жена, която срещнах в Охайо. Тя страдаше от астма повече от 20 години. Молихме се заедно в едно събрание, но изглеждаше като че ли нищо няма да стане. Чудех се кое в нея не беше наред. Или пък аз не разбирах каква беше волята на Бога?

Една нощ преди да напусна града, докато разговаряхме с нея, Господ ми говори за този стих в Исая, относно превързването на сърцесъкрусените. Тогава не го разбрах добре.

„Мразите ли някого?“ – попитах жената. „Преди да стана християнка да, но сега вече не мразя никого.“ Тогава разбрах, че въпросът ми не беше правилен. Промених го, като попитах: „Има ли някой във вашето семейство, който да е направил нещо в миналото, което ви е наранило и макар, че сте го забравили, раната още стои във вас?“ Тя не можа да разбере, какво исках да кажа. Не я обвинявам, за пръв път задавах такъв въпрос.

Говорихме още малко и накрая Господ осветли проблема. Тя започна да плаче и каза: „Да, раната е още там. Аз съм наранена.“ Тя ми разказа, че когато била малко момиче, майка ѝ починала и баща ѝ се оженил за друга жена. Мащехата ѝ я малтретирала по всякакви начини. Когато нейните деца направели нещо, тя обвинявала нея. Тази жена беше толкова нара-

нена. Не се съпротивлявала, но всичко задържала в себе си. Нараняването ставало все по-дълбоко и по-дълбоко. Когато повярвала, тя простила на своята мащеха, но не дала възможност на Господа да превърже нейното съкрушено сърце и раната останала. Тази нощ аз се молих Господ да превърже нейното ранено сърце.

В Исая 61:3 четем за унилия дух. Много хора поради преживявания от миналото имат още този унил дух. Дори и тези, които са опитали кръщението със Святия Дух, ще продължават да го имат, ако не са го представили пред Господа за изцеление.

След като се молихме, жената каза: „Слава на Бога, сега съм свободна! Освободена съм вътрешно. Не мога да ви го обясня, но имам голяма радост и мир.“ На следващата сутрин, като се събудила, нейната астма била изчезнала. Това бе външен симптом на вътрешен проблем.

Голямата нужда на Америка

Бих казал, че 95% от корена на американските заболявания са духовни, а само 5% са истински физически проблеми. Нервните разстройства се дължат най-много на духовни проблеми поради напрежението, съмнението, тревогата и страха. Навсякъде в Америка виждам хора, уловени в този стил на живот. Те имат нужда от нещо повече от спасение. Нуждаят се от по-дълбоко въздействие от Исус. Има мнозина, които сигурно ще отидат на небето, но Христовата армия е много слаба. Повечето водят войната сами, без Исус. Когато постъпваме така, ние сме в трудност, защото се борим сами.

В Америка вие пеете: „Напред Христови войни“, но след това седате и оставяте пастирите да вършат работата. Колко жалко! Това, мои приятели, е най-голямата ви нужда – да дойдете до това място на мир и радост.

Пасажът в Исаия също ни казва: „Да провъзглася освобождаване на пленниците и отваряне затвора на вързаните.“ Това, смятам аз, също е истински проблем за Америка. Има демонично влияние днес, може би 100 000 пъти по-голямо, отколкото преди 50 години.

Демоните в Америка

Демоните в Америка днес влияят чрез гадателство, гледане на ръка, на карти, на кафе, чрез спиритизъм, дъска с букви за спиритични сеанси, поклонение на демони. Това е просто ужасно! Хороскопът е почти забавление за американците. Появява се във вестниците, списанията, телевизията и почти навсякъде, където погледнеш. Трудно можете да се скриете от това демонично влияние. Където и да отидете, срещате дявола. Ние, християните, трябва да бъдем наясно с тези ужасни опасности. Никога не казвайте: „О, тези неща не са демонични. Те са само мания или преходни въображения. Това е само културна промяна, културно разнообразие.“ Ако мислите така, загубвате вашата основа за борба с дявола. Можем да кажем и че демоните не са реални. Дяволът обича това. То показва, че ние спим, а той може свободно да си върши работата.

Във Второзаконие 18:10-13 четем : „Да не се намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън; никой чародей, астролог, гада-

тел, или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач, или запитвач на мъртвите, защото всеки, който прави тия дела е омразен на Господа. И поради тия мерзости Господ твоя Бог изгонва тия народи отпред тебе. Съвършен да бъдеш пред Господа твоя Бог.“

Черна и бяла магия

Има два вида магически сили: черна и бяла. Черната магия се прилага, за да убиеш някого. Аз не мисля, че Америка има много от тази магия, но когато чета вашите вестници мисля, че тя идва и при вас. Бялата магия засяга Америка днес. Под бяла магия аз имам предвид демонична сила, която ползвате за нещо добро, като изцеления на болни хора или гадатели на добри неща. Повечето американци днес са така отворени за демоничните сили, че си мислят, че чуват Бога, когато това в действителност е сатана. Често не можем да обвиняваме хората, защото овцете, когато нямат зелена трева, пасат суха.

Пастирите в Америка трябва да бъдат сигурни дали хранят своите овце със зелена трева. Защо хората отиват при гадателите и хороскопите? Защото Църквата е загубила пророческия дар. Така църковният член узнава бъдещето си от демоните. Цялата тази демонична сила е фалшифициране на духовните дарби.

Единственият начин да се спасим от това е да видим Божието действие в нашия живот. Това е единственият начин. Хората днес са уморени от приказки и проповядване. Повечето биха предпочели пастиря да говори само 5 минути. Те искат нещо, за което да се заловят.

Светът се разпада и се нуждае от истината. Хората имат нужда от крепост, а тази крепост е Исус Христос и Неговата сила.

Две неща се случват, когато някой чете хороскоп. Първо, той извършва грях, защото Господ казва да не прави това, и второ – по този начин демонът го връзва. Затова робствата не се нуждаят от прошка, а от освобождение. Тези две неща са съвършено различни.

Днес често се молим за греха, но рядко се молим за освобождение. Трябва да практикуваме Матей 18:18: „Истина ви казвам: каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата.“

Трябва да се молим и ако има 10 робства в живота ни, трябва да ги отхвърляме едно по едно в името на Исус. Чрез отхвърляне ние се освобождаваме.

Като християни имаме тази власт над демоничната сила. Това е позицията ни в Христа, както четем в Ефесяни 2:6: „И като ни съвзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса.“ Ние стоим над демоничните сили. Трябва да използваме властта, която имаме като християни, защото ако не правим това нашите братя само ще страдат. Всеки има нужда да провери домът си дали няма нещо демонично. Ако във вестника, който идва в твоя дом има хороскоп, не го дръж в къщата си. По-добре ще направиш да спреш получаването му.

Защо? Във Второзаконие 7:25,26 Библията дава много ясно указание. А когато Библията казва нещо, по-добре е да я слушаме: „Кумирите на боговете им изгаряйте с огън; да не пожелаеш да вземеш на себе си среброто или златото, което е върху тях, за да се не

впримчиш в него, понеже това е мерзост пред Господа твоя Бог. И да не внасяш в дома си никаква мерзост, за да не станеш обречен на изстребление, като нея; свършено да я мразиш и свършено да се отвращаваш от нея, защото е обречена на изстребление.“

В Индонезия приемаме Святото Писание просто, така че Бог наистина може да работи по чуден начин. Надявам се никога да не изгубим тази истина. Когато Библията казва: „Не го внасяй в твоя дом! Не прави това!“, ние го приемаме така, както го пише. Мога да ви кажа стотици случаи, в които хората държат такива неща в домовете си и заедно с тях всички видове проблеми. Телевизията е един от най-лошите източници на демонична сила. О, колко невнимателен е християнина с телевизията. Той позволява на децата си да гледат тези демонични неща. Казвам ви: Това е ужасно! И сега си жънете някои от плодовете. Вие, които четете тези страници обърнете внимание на себе си! Предупредете вашите братя да вземат всички религиозни статуи, предмети на езически богове, лоши списания, порнографски книги, всичко свързано с астрология и подобни нечистотии, и ги изгорете. Отхвърлете действието на дявола, във всичко това.

Обвързани с нашите прадеди

Това е друго демонично робство, от което хората трябва да се освободят. По време на съживлението Господ ни откри тази истина от Изход 20:5, която ни предупреждава: „да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив,

Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Мемразят.“ Например, ако моят дядо е съгрешил, като е живял в грях с много жени, този дух на прелюбодеяство може да дойде в моя баща, в мен и моите деца.

Много хора, дори християни изпълнени с Духа, чувстват, че нещо ги дърпа назад. Има нечиста сила, която ги тласка по грешен път. Когато проследим назад във времето, виждаме, че този дух идва в нашите сърца от наследството на дедите ни. Много пъти ако бащите имат гневлив дух, същото го имат и децата им. В 1 Петрово 1:18 четем: „като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви.“ Повечето от нашите прадеди са били суеверни и податливи на демоничния свят. Днес това се повтаря в живота на много от нас и то идва от нашите прадеди.

Веднъж казах на Господа: „Защо трябва да страдаме заради греховете на нашите прадеди? Това не е право.“ Господ ми отговори: „Има два начина да паднеш в ямата. Единият е да скочиш в нея сам, а другият е някой да те бутне.“ Същото е и с робството на демонични сили. Единият начин е когато се занимаваме с астрология или други лоши неща, вторият е когато сме вързани заради нашите деди. Поради проклятието демоните ни тикат да вършим същите грехове, като дедите ни. Моля се Господ Исус да ви помогне да разберете колко е важно да отхвърлите от живота си това демонично влияние.

Девета глава

Бог снабдява нашите нужди

В Тимор имаме болница, но след съживлението не можете да намерите християни там. Повечето са невярващи – езичници и мюсюлмани, и само няколко християни. Защо? Защото, когато се разболеят, християните се молят и упоават на Бога Той да ги изцели веднага.

Забелязах, че в Америка, когато ви заболи глава вземате аспирин, след това отивате при Исус. Повечето от вас, когато се разболеете отивате на лекар и никога не идвате при Исус. В Индонезия, обаче, след съживлението ние отиваме при Исус преди да отидем в болницата или да вземем аспирин. За вас е странно, но когато упоаваш на Исус, не се нуждаеш от нищо за твоята глава или стомах, той отнема страха и тревогата, а когато имаш Неговия мир – не се разболяваш. Може би това е странно за Америка и затова вземате милиони и милиони таблетки аспирин. Вие не познавате истинския мир на Исус.

Една медицинска сестра веднъж ми каза:

– Брат Мел, това съживление, за което говорите е лошо.

– Защо? – попитах.

– Защото ние нямаме достатъчно пари за болницата.

– За какво са ви нужни? Едва ли в болницата в Тимор имат – отговорих.

– Но така хората могат да бъдат здрави.

– Добре, ако чрез молитвата Бог ги е излекувал, защо се сърдите на нас и ни обвинявате за това? – попитах аз.

Тогава започнах да ѝ говоря за спасението в Исус Христос. Казах ѝ как Бог може да ѝ помогне. Малко

след това тя повярва, помоли се и Господ я благослови.

Сега, когато тази жена отива по селата, за да помага с медицина, много често се моли за хората.

Веднъж я попитах кое предпочита повече – да се грижи за хората или само да се моли за тях. Тя отговори, че предпочита да се моли за болните.

Светлина през джунглата

Често пъти трябва да пътуваме през нощта или да минаваме през джунглата. Нямаме пътеводител или карта, но Бог ни каза да се молим за светлина. Той даде на израилтяните светлина, защо да не даде и на нас? Библията никога не се променя! Светлината, която Бог ни даде след като се молихме, беше подобна на светлината при приземяването на самолет. Когато тя отиваше наляво, ние отивахме наляво, а когато се движеше надясно, и ние отивахме надясно. Когато продължаваше напред, ние също продължавахме. И така, тази светлина ни водеше до селото или до църквата, където трябваше да служим.

Много пъти Бог ни е водил по този начин. Не знаем пътя, само следваме светлината и винаги биваме отведени до точното място, където Бог иска да отидем.

Облаците стават чадъри

Друг път пък се е налагало да пътуваме през деня, а в Индонезия е много горещо. Често горещината достига до 50-60 градуса. Но Бог ни даде облачен стълб. Той

постави облака в небето и сянката му се движеше около нас. Когато вървахме напред, тя също вървеше напред. Изглеждаше, като че вървим под чадър и ние славахме Бога за това.

Библията казва: „А Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава в Исус Христос.“

Аз вярвам, че ако имате нужда от хляб, Бог ще ви даде хляб. Вярвам, че ако имате нужда от пари, Бог ще ви даде пари. Ако имате нужда от физическо изцеление, Бог ще ви даде изцеление. Той задоволява всяка ваша нужда, когато Му се доверите. Ще ви даде и духовно изцеление, ако имате нужда от такова.

Казах ви много неща за чудесата, но недейте да поставяте силно ударение върху тях. Вместо това обърнете очите си към Исус. Ние искаме и се молим Исус да действа във вашите сърца и живот. Молим се Той да употреби нас в Индонезия. Често пъти пеем: „То не е тайна що може Бог...“ Това искаме да кажем. Моята молитва е Той да употреби и вас по същия начин.

Паричният въпрос наранява

Християнската дейност не е трупане на пари. Аз не мога да се примиря с този факт в Америка. Това просто оскърбява духът ми. По време на индонезийското съживление Господ ми каза, че не ни е позволено да казваме, че нямаме пари. „Ако се нуждаете от пари, вие трябва да кажете само на мене“ – каза ни Бог.

Докато Неговата благодат е вътре в нас, ние никога на никого не казваме за пари, или че имаме нужда от тях. Знаете ли какво става с църквите в Америка? В

много случаи се угася действието на Святия Дух. Често пъти се е случвало да се проповядва само 5 минути за Исус, а 25 минути за парични нужди.

Веднъж в една от църквите, докато служех, пастирят ме прекъсна с думите: „Господ ми каза, че тук има 33 души, които ще дадат по 250 долара за новата ни сграда в името на Исус.“

„О, мили Исусе, – мислех си аз – как мнозина използват Твоето име, за да получават пари.“ Чрез наемници няма благословение. Галатяни 1:6 казва: „Чудя се как вие оставяте Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат и така скоро преминавате към друго благовестие (друго учение или друго благословение).“

Пастирят каза още: „Сега всички ще се молим и ще видим кой ще отговори на Божия зов. Дяволът ще ви каже, че можете да направите нещо по-голямо за Бога утре – продължи той, – така че бъдете внимателни, Бог иска да дадете днес.“ Тогавя той перефразира библийския стих от Притчи 27:1: „Утре не е твоето днес, а днес.“ „Сега – попита той – кой ще даде 250 долара?“

Не искам да кажа, че тези пари ще се използват неправилно, но прилагането на страх и заплаха не е духовния начин за получаване на пари. Това става в нашите църкви. Може би мотивът е духовен, но начинът на действие е плътски. В резултат на това ние оскверняваме Евангелието. В моето служение Бог никога не е допуснал да вземам пари. Въпреки това Той е снабдявал всяка моя нужда в служението ми в САЩ и където и да ме е водил. Петдесетте цента, които имах в джоба си, когато дойдох в Америка, бяха като делвата на вдовицата.

Когато вземете дарение, открито съществуват две опасности. Понякога има хора, които не искат да да-

дат, но за да не разберат другите, те пускат нещо в дискуса. Това не е добро! Нито човекът, нито църквата ще бъдат благословени. Втората опасност е когато хора дават по 20 или 200 долара, за да ги видят другите че дават. Този вид даване е също лош. Там наблизко може да има радостен дарител, който има само няколко стотинки и той ще се засрами. Но когато даваме пари, защото Бог ни е казал, ние ги даваме с молитва и Той наистина благославя дарението.

Не искам да важнича в Америка, но това ми дава Бог да кажа. В едно от събранията в САЩ едно хипи дойде при мен, за да намери Господа като свой личен спасител. Но се случи нещо ужасно заради дарението. Това хипи имаше само една малка монета и когато мина дискусата той я пусна в него. Този, който събираше даренията му отправи поглед, който казваше: „Много си евтин!“ Хипито се почувства ужасно. „Ако това е християнство, аз не бих го пожелал никога“ – ми каза той. Колко жалко, че една малка монета може да покаже разликата между небето и ада за това момче. О, аз се моля да видим Божия начин, когато става въпрос за пари в църквата.

Десета глава

Преизобилен живот

Когато станах християнин, Индонезия беше езическа страна. Даже ние, които ходехме на църква, се смесвахме с езическите магии и идоли. Спомням си преди 6 години (преди съживлението), ако се разболееше някой от нас, които се наричахме християни, отива-

ше при магьосници-лекари и те правеха каквото си знаеха, за да получим изцеление. Това беше ужасно положение. Изповядвахме, че сме християни, а вместо да изпитваме силата на Бога в нашия живот, ние бяхме духовно мъртви и църквата ни беше като погребален дом.

През 1965 г. аз открих Господ Исус Христос като мой личен спасител. Това беше чуден радостен ден за мен. Вярвам, че всички вие сте имали тази опитност, предали сте живота си на Господа.

След като приех Христос, започнах да чета моята Библия и разбрах, че християнският живот е нещо повече от това да Го приемеш за свой личен спасител. Защо? Защото когато приех Исус, нещо стана вътре в мен, но когато се опитах да служа на другите, нещо ми липсваше. Не знаех какво беше, но разбрах, че се нуждая от нещо, за да посрещна нуждите на другите хора, да им свидетелствам и да им служа успешно.

Макар да не знаех какво ми липсва, следвах Господа, докато един ден прочетох Йоан 10:10: „Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно.“ Има толкова много хора навсякъде по света, които са приели Христос, но колко жалко е да кажем, че много спират там и не желаят да влязат в новия преизобилен живот.

Кладенците не са реки

В Йоан 4:14 Исус казва на жената при кладенеца: „А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.“

Вие в Америка, които сте родени в това общество на

„натисни бутона“, може би не знаете какво е кладенец. Нека ви разкажа за него и, моля ви, имайте търпение да ме изслушате.

В моята родина, когато искаме вода, изкопаваме дупка и се надяваме да сме намерили вярното място. Понякога може да стигнем до водата на 60-90 см дълбочина. Друг път трябва да копаем по-дълбоко. Намерили веднъж вярното място, ние копаем, докато стигнем до нея. Кладенецът е място, където няма достатъчно вода, за да прелива, а само колкото да напълни дупката. Понякога стигаме до точката, когато трябва да почакаме малко, за да се събере отново вода в кладенеца, достатъчна за нашите нужди. Исус говори на тази жена за кладенец с вода, извираща за вечен живот. В Йоан 7:37, 38 четем: „Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието.“

Аз знам разликата между кладенец и река. Исус тук не говори за река, а за реки. Много вълнуващо е да знаем, че Той свързва тези две истини по много особен начин. Когато говореше с жената на кладенеца, Той употреби думата „кладенец“, който извира за вечен живот. Вярвам, че Исус говореше за личното общение, не за общение с другите, но за нещо, което се отнася лично за нас и вечния живот.

Исус също говори за „реки от жива вода“. Това означава, че християнският живот е нещо повече от приемането на Господ Исус Христос и очакването ни за небето горе. Винаги се радвам, когато хората говорят за небето, но понякога се чувствам и натъжен. Защо? Защото аз не желая само небето, но и славата Господня да изпълни душата ми тук долу. Казвам: „Слава на Бо-

га!“ Това наистина е вярно. Яков е сънувал стълбата, която е отивала до небето. Ако трябваше се да изкачваме по нея, за да отидем там, сигурен съм, че никога не бих го направил. Ние не трябва да изкачваме стълба до небето! Исус слезе от небето и го донесе тук долу! Защо? Защото тук долу приемаме Господ Исус. Познаваме Го като личен спасител. Разбира се, ще дойде ден, когато всички ние ще срещнем Исус в небето и това ще донесе съвършенството на всяко нещо, но тук сега можем да опитаме всички чудесни неща. Затова Исус ни казва: „Давам ви Моята радост, за да бъде пълна вашата радост. Давам ви Моя мир.“ Какво чудно обещание! Когато открих тази истина, аз казах: „Господи искам не само извор на вода, извираща за вечен живот, но реките на жива вода да потекат от утробата ми, макар че не разбирам какво означава това. Моля те, открий ми го.“

Реката тече

Това беше моята молитва, докато един ден Бог отговори на молбата ми по много необикновен начин. Ако ми беше отговорил по моя начин, може би щях да загубя много неща. Господ ни дава много повече, отколкото искаме, както казва Неговото Слово. Слава на Господа! Той наистина го стори.

Бях се молил около 6 месеца за реките на жива вода, но само Бог знаеше, какво исках да кажа в молитвите си. В нощта, когато Святият Дух посети църквата ни, аз разбрах, че Исус беше отговорил не само на моята молитва за реки от жива вода, но и на молитвите на

много други хора. В Деяния на апостолите 1:4-8 четем: „И като се събираше с тях, заръча им да не напускат Ерусалим, но да чакат обещаното от Отца, за което – каза Той – чухте от Мене. Защото Йоан е кръщавал с вода, а вие ще бъдете кръстени със Святия Дух не след много дни. И тъй, веднаж като се събраха, те Го попитаха, казвайки: Господи, сега ли ще възвърнеш на Израила царството? Той им рече: Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в собствената Си власт. Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.“

Господ Исус каза на учениците си: „Върнете се в Ерусалим, молете се и очаквайте, докато получите обещаното от Отца. Йоан ви кръсти с вода, но вие ще бъдете кръстени със Святия Дух и с огън в следващите дни. Затова, върнете се и очаквайте.“ И още: „Ще получите сила, когато Святия Дух слезе върху вас. Ще ми бъдете свидетели в Ерусалим и в Самария, Юдея и до краищата на земята.“

В съживлението започвах да разбирам какво означаваха думите на Исус: „Извор на жива вода, извираща за вечен живот и реки от води, които текат.“ Изворната вода тече за вечен живот, но няма нищо общо с другите хора. Това е между мене и Бога. Реки от вода, които текат, не се отнася само за мен, но и за останалите. Изворът е там, където ти лично имаш вода и реката е там, където водата тече и достига другите. Вярвам, че има две различни опитности, когато приемаме Исус. Първо, имаме общение с Него, мир с Бога и знаем, че ще отидем на небето. Второ, когато бях изпълнен с Духа, Бог

действаше с мен така, че да използва живота ми да достигне и други хора. Преди да започне съживлението мислехме, че да се проповядва Евангелието е работата на пастирите и дяконите. Но разбрахме, че всички християни трябва да бъдат свидетели. Не просто да ходим на църква, да присъстваме на молитвено събрание през седмицата и след това да се прибираме вкъщи да спим. Ние трябва наистина да се включим в спасението в Господ Исус и за другите хора. Това не е само за пастира и дяконите, но е за всеки християнин.

Съживлението започна в една нощ, а на другия ден хората излязоха да проповядват тази чудесна вест, според Марк 16:15-20: „И Исус им каза: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти – ще бъде спасен, а който не повярва – ще бъде осъден. И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват. И тъй, след като им говори, Господ Исус се възнесе на небето и седна отдясно на Бога. А те излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин.“

Това е което стана в Тимор и в някои други острови в Индонезия. Преди съживлението никога не сме преживявали тези неща и мога да ви кажа защо.

Исус ни каза да отидем да проповядваме Евангелието. Той ни обеща, че тези знамения ще ни придружават. Причината, поради която Бог не може да действа в много църкви днес, е че стоим в тях и не искаме да излезем навън. Исус каза: „Излезте в света!“, а ние стоим

в църквата. Били сме там, докато света ни е очаквал. И светът казва: „По-добре си идете в църквата!“, и той е дошъл при нас, за да поквари всички духовни неща в нея, докато тя се превърне в светска. Има само две възможности: или да излезем в света, или света да влезе в нашите църкви.

Защо ние не отидохме преди това? Защото никога не сме имали живата вода. Никога не бяхме изпитвали силата на Святия Дух, като реки от жива вода, изтичащи от нашия живот. Всички неща, които четем в Марк 16 глава, сега са реалност в нашата църква. Благодаря Ти, Исусе, за Твоята любов, за Твоята сила, за Твоята милост и най-много за изпращането на Святия Дух в моята страна!

Мнозина бяха идвали при мен с въпроса: „Вашият Исус жив ли е?“ Разбира се, като Божи служител аз им казвах: „Да, Той е жив Бог.“ Понякога са ме питали: „Може ли да изцелява?“ Библията казва – да, въпреки че аз никога не го бях изпитвал по-рано. Затова им казвах: „Разбира се, само Той може да върши това.“

Мисионерите ни учеха, че трябва да вярваме всичко в Библията, но и за тях беше само проповед. Преди съживлението обаче, индонезийците бяха много прости и го повярваха.

Спомням си, че един ден отидох в село Хоминибейк да кажа на хората за Исус. Много дойдоха при Него и изгориха своите магически материали и идоли. Имаше едно момче там, което беше с голям цирей на лявата страна на лицето. Беше много болезнено за него. Момчето изглеждаше ужасено. Баща му каза: „Брат Мел, ти ни говориш за Исус, че е Жив Бог и ни каза, че е същият вчера, днес и завинаги. Нека сега само се помолим и Исус ще изцели сина ми.“

Аз се смутих, защото не бях видял на практика, че Исус може да изцелява, както пишеше в Библията. Ние бяхме хора, които вярвахме цялата Библия от начало до край. Вярвахме я, изповядвахме я и я проповядвахме. Но искам да ви кажа, че да вярваш Библията и да я изповядваш не е едно и също, като да я практикуваш. Да знаеш цялата Библия в главата си е едно нещо, но да я практикуваш е съвсем друго.

Този човек отново ми каза: „Брат Мел, помоли се, моля те, за сина ми!“ Не знаех какво да правя. Не исках да разберат, че бях доста смутен. Молех се усърдно в сърцето си: „Господи, какво трябва да направя? О, така съжالياвам, че им казах всички тези неща за силата на Исус.“ И започнах да мисля: „Ако бях им говорил за спасението и нищо не бях им казвал за изцелението... Или да бях им казал само да дойдат при Господа и да получат ново сърце. Нямах да имам тази тревога сега. Но понеже им казах, как Исус изцелявал хората в библейски времена, сега те искат аз да се моля за тяхното изцеление. О, аз не съм достатъчно мъдър. Не биваше да им проповядвам така. О, Господи, какво да правя?“ Господ ми каза: „Само се моли за тях. Ти не си изцелителя. Аз, Исус Христос, съм изцелителя. Ти си им казал за Мене, сега нека Аз да извърша работата.“

Така че отговорих: „Добре, братко. Аз ще се моля, а ти само вярвай в Господа.“ Той отговори: „Добре. Ти ни говори и ние само ще вярваме.“ Помислих си: „Господи, разбирам, че те имат вяра, но не зная дали аз имам достатъчно вяра и не зная как да се моля.“

Те дойдоха. Не знаех, какво да правя. Не знаех дали трябваше да положа ръце на момчето или не, защото в моята църква само онези, които са ръкоположени,

имат право да полагат ръце на болни. А аз бях само мирянин.

Спомних си, че Библията казва, че ще полагаме ръце на болни и Той ще ги изцелява. Тогава се помолих в себе си: „Господи, аз не съм ръкоположен пастор. Прости ми, ако това е неправилно, но ще следвам Библията. Ще положа ръце на този млад човек и ще се моля за него.“

„О, – мислех си – ако моят пастор знаеше това, щеше да ме помисли за луд.“ Защото ние сме длъжни да спазваме неговия ред. Ние трябва да бъдем ръкоположени и много по-мъдри. Тогава си помислих: „Господи, не съм ръкоположен, но искам само да се помоля за моя мил брат, защото вярвам в Тебе.“

Положих ръце на него и се молих. След като казах „амин“, очаквах да стане нещо. Изглеждаше, че нищо няма да стане и преди да ми зададе друг въпрос, казах: „Съжалявам, но имам друга работа и трябва да тръгна.“ И веднага си тръгнах. Знаете ли защо? Не можех да дочакам какво щеше да направи Бог, защото се страхувах, че може да ме попитат: „Защо Бог още не го изцелява?“ „Господи, аз ти вярвам, но сега, когато този човек не е изцелен, не знам какво ще стане с тях.“

На следващата сутрин бащата на момчето дойде при мен усмихнат: „Брат Мел, нося добри новини. Може би две минути след като ти си тръгна, изведнъж Господ докосна сина ми и циреят се пукна. Това беше чудесно! От вчера насам синът ми може да се храни, а преди това не можеше нито вода да пие. Дойдох само да ти кажа колко чудесен е твоят Исус.“

„Слава на Господа!“ – извиках. Но дълбоко в сърцето си казах: „О, Господи, моля те прости моето неве-

рие.“ Ако бях почакал там само още две минути, можех да видя силата на Бога в действие в живота на този млад човек. Но понеже ми липсваше вяра, аз избягах и пропуснах цялото благословение, което Бог искаше да ми даде. Ако бях видял Неговата сила в действие в това момче, щях да Го прославя повече и повече.

Наистина научих урока си и казах: „Господи, прости ми. Това е първият урок за мен, но ако ми дадеш възможност да служа на хората и да се моля за тях, аз ще вярвам, че Ти вършиш всичко.“

Единадесета глава **Аз мразех езиците**

Едно от най-загадъчните неща за мен беше стихът: „... и те говореха чужди езици.“ Дойдох от презвитерианска църква и, за да бъда честен пред вас, ще ви кажа, че мразех езиците. Макар да знаех, че Библията говори за езици, аз ги мразех. Бих могъл да изтъкна доста причини. Много хора мислят, че езиците са били само за библейските времена. Също така съществуват много обяснения за тях, така че не знаех дали трябва да ги вярвам или не.

„Не, – казвах аз – аз съм презвитерианец.“ Ние в петдесетните евангелски църкви бяхме толкова предубедени дори за думата „езици“, че просто се разярявахме срещу хората, които само знаят за тях. Но щом Библията говори за езици, трябва да има нещо такова.

Може би най-важната причина, поради която не ги обичах, беше че аз самият не бях изпитал този дар. Използвах като оправдание моята опитност, а не Библия-

та. Това е проблемът на много хора. Когато дойдем до предмета за езиците, мнозина ми казват: „Брат Мел, какво искаш да кажеш с това? Ти петдесятен ли си?“

Аз мислех, че езиците са нищожно нещо. Спомням си, че преди години казах на Господа: „Господи, искам сила, но не искам езици.“ Това е смешна молитва може би, но беше честна. Исках да бъда честен с Бога и не исках езици. Господ ме попита: „Мел, защо не искаш езици?“ „Това е съвсем малко нещо – казах аз на Господа. – Искам големи неща: любов, чудеса или нещо друго голямо като тях. Библията поставя езиците на последно място сред духовните дарби. Тя казва, че тези, които пророкуват са по-големи от тези, които говорят езици.“ Тъкмо затова си въобразих, че те са малко нещо и продължих: „Господи, не ги искам. Искам големи неща.“

Един ден Господ ми каза (понякога Той трябва да ни говори нежно, докато спечели сърцата ни): „Мел, може би ти ще имаш годеница един ден, която може да ти каже: „Виж какво имам!“ И да ти даде нещо, например малко кръстче от плат, което струва само 50 цента. Но понеже тя е твоя годеница, ти го взимаш и много се радваш, прегръщаш я и я целуваш. Казваш ѝ: „Благодаря, мила, много мило от твоя страна! Колко си внимателна!“ Защо ще харесаш този евтин подарък толкова много? Не поради цената, а поради човека, който ти го дава. Ти го приемаш заради човека. Можеш да си го купиш сам и ако имаш 200 долара можеш да си купиш дори златен. Въпреки че този дар струва само 50 цента, ти ще го приемеш с радост, защото не дарът, а дарителят е важен за теб. Вярно, Мел, дарът езици е малко нещо, но защо го отказваш? Ако го приемеш, незави-

симо дали е малък или голям, ти почиташ Този, Който ти го е дал – Бог.“

Мнозина казват, че почитат Бога, но със сигурност е обратното, защото когато говорят на езици, те дори ги мразят и казват: „Не искам това толкова смешно нещо. Непознато говорене.“ Как можеш да кажеш, че Божият дар е смешно безсмислено нещо и да не го искаш? Ние трябва да почитаме Бога и да приемаме всичко, което Той иска да ни даде, независимо дали е малко или голямо. Всеки може да приеме голям дар, но когато получаваме малък, това, което ще направим, показва колко Го обичаме.

След като Бог ми говори, вече можех да кажа: „Това благословение е малко, но то също е велико. По-добре е да се разкая за моята упоритост, защото не почитам Исус.“ „Господи, добре – казах аз. – Добре казваш, че тези, които повярват в Теб ще говорят на нови езици.“ Марк 16:17.

Когато започна съживлението, аз още не го бях изпитал. Исус ми каза: „Никога не използвай твоята опитност като стандарт. Ако никога не си го изпитвал, това не означава, че не можеш да го имаш.“

Нека ви задам един въпрос. Били ли сте на небето? Не, не сте били там. Никой от нас не е бил там. Кой е нашият стандарт? Библията. Защо вярваме в небето? Защото Библията го казва.

Продължих да упорствам: „Не вярвам в езиците!“ Защото самият аз не ги бях опитвал. Но истината е, че Библията трябва да бъде моя стандарт. Когато дойдох до това заключение, отворих Библията си, за да разбера повече за езиците.

Има много стихове, които искам да ви посоча по то-

зи пъпрос, но ще започна с Деяния на апостолите 2 глава. Казах на Господа: „Господи, това са езиците. Библията казва, че когато Светият Дух слязъл, апостолите говорели езици, за да проповядват Евангелието.“ И аз мислех, че езиците са били само за това.

Тогава Господ ми каза да прочета същите стихове, но много внимателно и с искрена молитва. Аз го направих и разбрах, че апостолите не са проповядвали Евангелието на много езици. Защо? Нека прочетем стихове 5 и 6: „А тогава престояваха в Ерусалим юдеи, благочестиви човеци от всеки народ под небето. И като се чу тоя шум, една навалица се събра; и смутиха се, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език.“ И стих 11: „... за великите дела Господни.“

Апостолите и 120-те души в горницата се молеха сами. Никой не ги безпокоеше, докато Светият Дух не слезе и те започнаха да говорят езици и да славят Господа. Поради този шум, хората като чуха, дойдоха и намериха апостолите да говорят на разни езици.

Втората причина, поради която не можем да приемем, че езиците са за да проповядват апостолите Евангелието е, че тогава са се говорили 14-15 езика и е невъзможно за 15 души да се изправят заедно и да проповядват, така че всички събрани да могат да ги разберат. Ако говорят едновременно повече от двама, трудно ще е наистина да разберем някой, а колко повече 15 различни езика наведнъж.

Трета причина – 14-ти стих казва: „А Петър, като се изправи с единайсетте, издигна гласа си и им проговори: „Юдеи и всички вие, които живеете в Ерусалим, нека ви стане знайно това и внимавайте в моите думи.“ Ако учениците бяха проповядвали, Петър не би имал

причина да стане и да проповядва Евангелието. Покъсно той говори на хората с един чужд за него език, който те разбираха и около 3000 души се покаяха и познаха Господа.

Продължих да изследвам Библията. Когато истината ме озари, аз разбрах, че езиците имат много специално място и значение в християнския живот. Каква е целта им?

Стигнах до Деяния на апостолите 8:5,6: „Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христа. И народът единодушно внимаваше на това, което Филип им говореше, като слушаха и виждаха знаменията, които вършеше.“ В следващия стих пише за изцеления на куци, които прохождат и за мнозина освободени от нечисти духове.

Голяма радост имаше в този град Самария, но все още нещо липсваше. Проповядваше се Исус Христос и мнозина бяха кръстени. Хората се радваха, защото ставаха чудеса и демоните бяха изгонвани. Сега четем Деяния 8:14-17: „А апостолите, които бяха в Ерусалим, като чуха, че Самария приела Божието учение, пратиха им Петър и Йоан, които като слязоха, помолиха се за тях, за да приемат Святия Дух, защото Той не беше слязъл още ни на един от тях; а само бяха кръстени в Исус Христовото име. Тогава апостолите полагаха ръце на тях и те приемаха Святия Дух.“

Много ясно е, че не бяха приели Святия Дух, докато Петър и Йоан не се помолиха за тях. След това един човек, на име Симеон, предложи пари на апостолите, за да може да получи също това благословение.

Въпросът е: защо Симон се опита да получи с пари това благословение? Защо той искаше да получи с пари

тази сила? Защо не я беше поискал преди? Той беше видял чудеса, изгонване на духове и демони. Когато други получиха Святия Дух, той поиска да купи тази сила с пари. Библията не казва това, но нещо външно е станало, което е раздвижило Симеон да предложи пари, за да получи тази сила. Аз попитах: „О, Господи, каква е тази сила?“ Когато те получиха радостта, Симон не се съблазни. Нямаше нещо, което да го подбуди да поиска. Не беше развълнуван. Беше видял чудесата, но не бяха го засегнали, нито пък изцеленията. Трябва да е било нещо друго. Не го разбрах тогава, оставих го и продължих да изследвам моята Библия. О, Библията е чудесна! Трябва само да отворим сърцето си и Исус ще ни я изясни. Може би ние нямаме научна степен от библейски училища, но Божият Дух може да ни научи, ако само поискаме това. Важното е да бъдем достатъчно простосърдечни, за да вярваме в Бога. В Деяния на апостолите 10:44,45 четем: „Докато Петър още говореше тия думи, Святия Дух слезе на всички, които слушаха словото. И обрязаните вярващи, дошли с Петър, се смаяха загдето дарът на Святия Дух се изля и на езичниците.“

Когато Петър говореше, Святия Дух слезе. Как знаеха, че Духът слезе? Чуват как Петър говори и го вярват. Ако искате кръщение със Святия Дух, получавате го само чрез вяра.

Вярвах, че всичко, което получавам беше чрез вяра, но никога не очаквах да получа нещо външно. То щеше да стане вътрешно. Не можех да разбера това и казах: „Господи, искаш пълнотата на Святия Дух?“ Аз само замълчах и оставих въпроса, но в 10-та глава на Деяния видях, че не е точно така.

Как хората разбират, че сте получили Святия Дух?

Трудно е за тях да го разберат. Деяния 10:46 казва: „защото ги чуваха да говорят езици и да величаят Бога.“ Когато стигнах дотук, казах: „Господи, Ти знаеш по-добре, че аз съм презвитерианец, а не съм член на петдесатна група.“ Бях малко объркан от петдесатните групи, защото бях виждал хора да крещят. Затова казах: „Господи, не харесвам това! Аз още съм презвитерианец и моля те да знаеш, че преди да ме употребиш, не искам да загубя моя презвитериански стил.“ Почудих се на себе си.

Ананий каза на Павел: „Брате Савле, Господ ме изпрати, същият Исус, Който ти се яви на пътя, по който ти идеше, за да прогледаш и да се изпълниш със Святия Дух.“ Ананий беше изпратен от Бога да отиде и да изпълни две неща: да се моли за изцелението на Павел и Павел да бъде изпълнен със Святия Божи Дух.

Аз вярвам, че ако Исус изпрати Ананий с две цели, трябваше да изпълни и двете. Какво стана? В 18-ти стих четем, че Павел веднага прогледна и беше кръстен. Библията не ни казва дали е говорил езици, но е бил изпълнен със Святия Дух. Значи Ананий е изпълнил двете задачи.

Въпросът е: Павел говорил ли е езици? В 1 Коринтяни 14:18 той казва: „Благодаря Богу, че аз говоря повече езици от всички ви.“ Павел е прекрасен брат и ние можем да му вярваме за това, което говори във всички негови книги. Сигурен съм, че можем да му вярваме и по този въпрос. Той също казва: „Благодаря на моя Бог, че говоря повече езици от всички вас.“

Молах се: „Господи Исусе, моля те, кажи ми какво не е наред с мен? Петър, Йоан, всички говореха езици. Дори моите братя и сестри от индонезийското съжи-

вление, те всички славеха Бога на нови езици – някой на немски, някой на италиански, други на английски. Спомням си, че една сестра говори на еврейски. Аз не знам еврейски, но чувах думата „шалом“, което значи „мир“ на еврейски.“

Господ ми отвърна: „Много си остроумен.“ Аз казах: „Господи, това ли е причината? Проблемът ми е в това, че нямам тази опитност?“ Той ми отговори така: „Ти си толкова остроумен, а другите се оставиха на Мен с простота.“ Бог им даваше нови езици. Жената, която говореше на английски, ми каза: „Брате, какво ми е? Аз говоря на толкова смешен език.“ Казах ѝ: „Не приемай това за смешно. Това е чудесен език. Това е английски. Аз вече разбрах – това не е смешно за Него.“

Попитах отново: „Господи, какво става с мен? Аз просто не искам да бъда толкова глупав, само за да Ти вярвам. Започвам да разбирам, че говоренето на езици си има своето място в християнството, но какво и къде? В 1 Коринтяни 12:30 пише, и то много ясно, че не всички говорят езици и аз виждам, Господи – така е, не всички говорят езици.“ „Бъди честен със себе си – отговори ми Бог. – Използваш този стих, но го използваш по неправилен начин. Защо? Защото той казва, че не всички говорят езици, а ти си правиш извод, че не всички го получават.“ Накрая разбрах, че ние сме изгубили нещо от тази истина.

Когато истински се задълбочих в 1 Коринтяни 14:5, разбрах, че се казва: „Желал бих всички вие да говорите езици.“ Това наистина ме смути. Аз си мислех: „Какво искаш да кажеш с това, Павле: в 1 Коринтяни 12:30 „всички говорят ли езици?, а в 1 Коринтяни 14:5 „желал бих всички вие да говорите езици“? Какво странно потвърждение. Тези стихове си противоречат. Но поне-

же Библията никога не си противоречи вярвам, че и двата стиха са верни.“ Бях още по-смутен.

Бог започна да ми изяснява това, което ме смущаваше. Когато Павел казва: „всички говорят ли езици?“, той има предвид духовния дар – дара езици, когато хората говорят публично и има тълкуване. Аз казах: „Господи, ако говоря на езици, аз назидавам себе си. Колко важно е това!“

В 1 Коринтяни 14:14 четем: „Защото, ако се моля на език, духът ми се моли, а умът ми не дава плод.“ Казах: „Боже, това е чудесно, моят дух да ти говори. Боже, ето, именно от това се нуждая. Ще се моля с разума си, а с духа си ще се моля на езици.“

Накрая разбрах, че езиците са нещо чудесно. Че Господ ще ми даде езици за лично общение с Него. Тогава Той ми напомни песента на Уесли, в която се пее: „Хиляди езици не са достатъчни да хвалят Бога, чудния Спасител, моя Изкупител.“

Един ден, когато бях свършил да проповядвам, песен и радост заляха сърцето ми. Аз само вдигнах ръце и започнах да хваля Господа. Разбира се, използвах моя индонезийски език в най-хубавия речник. Чудна радост и мир изпълваха душата ми. Но след 15 минути аз го изчерпах. Хиляда езици не бяха достатъчни за възхвала на моя изкупител. С тази радост и копнеж дълбоко в сърцето ми исках още да хваля Господа. Казвах на Исус: „Любя те, Господи!“ Повтарях това много пъти, но исках да Го хваля много повече. Така след като свърших на индонезийски, започнах на тиморезийски. И за 10 минути изчерпах и него. „Боже, – казах аз – искам още да Те хваля. Има такъв копнеж в сърцето ми да хваля Господ Исус.“ Исках да кажа на Исус мно-

го пъти, че Го любя. Знаех малко английски и реших да го използвам. Казах: „Слава на Господа!“ и „Аз Те любя, Господи!“, и каквито други думи дойдоха в ума ми. Това продължи само няколко минути и аз свърших.

Отново казах: „Господи, нуждая се от друг език, за да Ти кажа, че Те любя. Нуждая се от хиляди езици, за да Ти се поклоня.“ Тогавата тихият и нежен глас ми проговори: „Наистина ли се нуждаеш?“ Отговорих: „Да, Господи. Чувствам желание дълбоко в сърцето си да Ти се поклоня. О, Боже, как мога да Те величая? Искам да славя Исус. Как мога да сторя това?“ Господ каза: „Дай ми само твоя език и Святия Дух нека говори чрез теб.“ Аз казах: „Господи, искаш да кажеш, че трябва да говоря на чужди езици? Аз не искам това. Не искам това! Но, Господи, това е добро, предполагам.“

Мнозина от петдесетните и тези на пълното Евангелие са подчертавали говоренето на езици като необходимо условие за кръщение със Святия Дух. Когато някой е приел кръщението с Духа чрез вяра, но не говори езици, казваме, че той още не го е получил. Говорим за кръщението с вяра, но обикновено чакаме като доказателство говоренето на езици. Без да осъзнаваме това, ние сме отклонили нашия християнски живот от вяра в словото на Бога, към външното доказателство. Това е опитността, която трябва да избегнем.

Мисля, че тази идея трябва да подкрепяме пред хората, които искат кръщението с Духа. Те трябва да го приемат чрез вяра. Тяхната цел не трябва да е говоренето на езици, за да се чувстват добре. Те трябва да се кръстят, защото Библията казва да направят това. Исус казва, че Той ще ни кръсти със Святия Дух когато поискаме. Когато разберем тази основна идея, ние на-

предваме. Животът ни трябва да се изгражда върху основата, която е Господ Исус и Неговото слово.

Сега се върнете на Евангелието от Марк 16:17: „И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят.“ Това означава, че езиците са само един от белезите, които ще ни придружават. Те не са единствения белег, но един между (от) другите белези.

Указание за говорене на езици е дадено в Деяния на апостолите 2:4 и 19:6. Разбира се, тези случаи са верни и чувствам, че са строго библейски. Хората, които са кръстени със Святия Дух рано или късно ще говорят езици, но трябва да повторя пак, че говоренето на езици не е единственото доказателство за кръщението с Духа.

Бог ми даде нов начин да обясня по-добре тези опитности. Моята вяра сега е, че езиците, които трябва да дойдат рано или късно, са развитието в Святия Дух, Който християните са получили по-рано чрез вяра.

Други части на учението за говорене на езици са представени и в Деяния на апостолите 1-ва глава. От друг Библейски пасаж става ясно, че когато хора получават Святия Дух, те говореха езици, а също и пророкуваха. В 10 глава е показано, че имаме говорене на езици, но също и величаене на Бога. Въпреки тези указания, не можем да кажем, че единственият белег на кръщението със Святия Дух са езиците. Сигурен съм, че това е бил камък за препъване на мнозина вярващи, различни от петдесетните.

Необходимо е, според мен, да подчертая отново: преди всичко, човек трябва да получи (да се кръсти със) Святия Дух чрез вяра, а не въз основа на неговата опитност от говоренето на каквито и да било езици.

Джон Уесли, Били Греам и езиците

Мнозина ни питат за нашето отношение към служението на Джон Уесли. Те наблягат на факта, че той е бил използван много от Господа, но не е говорел на езици. Естествено, същите тези хора казват, че дарбата на Уесли не може да бъде доказана. Никой от нас няма сведения за времето на ранния му живот.

Нека приемем, че Уесли не е говорел езици, но получил ли е някога или приел ли е някога кръщението със Святия Дух? Да, казвам аз. Тогава идваме до следния въпрос – защо не е говорел езици? Още веднъж искам да повторя, че всъщност никой от нас не е сигурен в това.

Когато дойдох в Америка, чух за съживителната акция на Уесли. Святият Дух е действал по такъв начин, че много пъти хората поставяли носна кърпа или ръка на устата си. Толкова много били тези, които искали да се изкажат, че единственият начин да им се попречи било да поставят нещо на устата си. Не зная как точно е предадена тази история, но ако е вярна, възможно е проявлението на езици да е било очевидно тогава. По онова време хората са нямали това чудо. Не е толкова важно да знаем докъде е стигнал Уесли в служението на езици, без съмнение той е имал кръщение в Святия Дух. Няма съмнение, че Уесли е обичал Бога и хората. Той е дал живота си за тях, проповядвайки за Христа.

Други питат за Били Греам – говорел ли е езици? Аз наистина не зная. Чрез неговото служение много хора днес са познали Господа. Това е вярно, независимо дали е говорел езици или не. Можем да го сравним с Уесли като такъв, който е имал подобно развитие. Всеки

знае неговия успех в евангелизирането, но може да се приеме, че в останалите области и той е имал какво още да познае.

В моя личен живот това беше бавен процес. Аз не говорех на езици, макар че другите говореха. Брат ми каза, че получил кръщение преди 15 години. Оттогава видял чудеса и знамения да стават в живота му. Но едва напоследък разбрал своята нужда да се развива по отношение на поклонението. В молитвите си сега говори езици.

В продължение на много години е имало строго учение срещу тях. За човек с такова минало е необходимо известно време да дойде до истинската вяра на Евангелието.

Фалшивата работа

Истинската дейност на Святия Дух става по този начин, но е вярно и това, че има действие и на несвяти духове.

Лъжливият дух също произвежда растеж в живота на тези, които не са приели реално Христа, нито имат реално кръщение. Такива хора могат да се сравнят с индонезийските езичници, чието развитие се случва в мрака на заблудата и неверието.

Но аз се питам, дали ние като християни работим сами върху себе си – да растем по-дълбоко в нашия християнски живот. Ние сме светлината заедно с Исус, който премахва тъмнината. Но какво да се каже за фалшивата сила. Тя е много реална. Фалшивите знамения се наричат още „черна магия“.

На остров Бели най-върховната форма на частно

поклонение е „укротяване на дявола“. Това е демонично говорене на езици. Често в пълнотата на дявола някои хора изпадат в транс и говорят езици. Ако дяволът има право неговите поклонници да говорят езици, тогава може да се приеме, че Светият Дух има по-голяма възможност да дават този дар. Практиката на говорене на езици трябва да е важна за сатана и ако това е така, колко по-важно е да позволим на Исус да ни употреби, за да изявим този дар.

Едно нещо е сигурно – ако ние искаме Светия Дух да ни даде езици, Той никога няма да ни даде това, което е дяволска фалшификация. Моето упование е сигурно. Работата на Господ е изявена. Той познава Своите Си и ги зове по име.

Исус силата на твоя живот ли е?

Дванадесета глава

Новото разбиране

Уравновесеният християнски живот, в който са развити всички тези области е чудесен! Като растем в любов към Бога, можем все по-силно да любим хората. Не отричам, че ще ни коства нещо да търсим Неговата сила. Най-дълбокият копнеж на вашето сърце трябва да бъде Светият Дух да работи чрез вас така, че да можете да печелите души за Христос.

Много хора казват: „Аз обичам хората и искам да ги спечеля, но нямам сила за това.“ Това винаги ме е карало да се чувствам нещастен. Разбрал съм, че докато се развиваме в плода любов, ние ще растем също и в сила. Колкото повече обичате хората, толкова повече

копнеете Господ да ви изпълни със сила, за да им помогнете да Го намерят.

Моята сърдечна молитва е Господ да даде желание на много сърца да искат да придобият духовните дарби. Те са споменати в 1 Коринтяни 14. Тогава Святият Дух ще започне да се открива с голяма сила.

Ако се развиваме в правилна последователност – в любов и сила, ще започнат да стават чудеса и знамения, ще се спасяват и много хора. Тогава ще бъде естествено да хвалим Бог все повече и повече. И колкото повече виждаме Неговата сила и любов, толкова по-голяма ще бъде нашата радост.

Зная, че това е пътя към балансиран християнски живот и растеж. Нуждата за по-голям отклик на тази вест е очевидна.

Аз ви предупреждавам: пазете се от несериозен християнски живот. Той не е хубава гледка за хората навън. Никой няма да пожелае да влезе в такава църква.

Тринадесета глава **Сегашният Исус**

Аз съм от Индонезия. Това е голяма страна южно от Сингапур. Тя граничи с Малайзия и е на север от Австралия. Простира се от запад към изток на около 3 000 мили и от север към юг на около 1 500. Голяма е колкото САЩ, с тази разлика, че Америка е изцяло суша. Индонезия е предимно вода и има около 13 000 острова. Аз живея на остров Тимор – най-югоизточния остров в страната.

Холандски мисионери от презвитерианската църква дошли в моята страна още преди около три века. Те проповядвали на моите прадеди, които тогава се кланяли на голямото дърво, на голямата змия или на палмата. Обожествявали ги поколения наред.

Когато мисионерите пристигнали и проповядвали Евангелието, много хора дошли в църквата, включително и моето семейство. Като дете аз ходех на църква и учех Библията наизуст в неделното училище. Стараех се да бъда толкова добър християнин, колкото трябваше. Присъствахме на неделните служби и на молитвените събрания през седмицата. Ние всички мислехме, че сме християни, но нашето общение с Бога беше направо смешно. Защо?

Всеки от нас имаше Библия и четяхме за силата на Господ Исус Христос, за Неговите чудесни обещания. Има около 30 000 стиха за тях. Тогава бях на 19 години, но никога не бях опитвал нито едно от обещанията, които Господ е оставил.

Далеч от магьосника-доктор

Нашият живот беше по-лош от този на езичниците (както и на днешните християни без силата на Святия Дух). Когато се разболявахме, отивахме при лекаря. Когато той не можеше да ни помогне, тогава започвахме да се молим.

Отивахме при пастора и той ни казваше:

– Брат Мел, ако Господ иска да те изцели, Той ще те изцели!

Аз отвърщах:

– А знаете ли дали Господ иска да ме изцели или не?
Той отговаряше:

– Трудно е да се каже, но ти само се моли. Ако Той иска, ще го направи.

– Но, пастирю, в Яков 5 глава чета, че ако някой се разболе, трябва да го помажат с масло и Святият Дух ще го изцели.

А той отговаряше:

– Да, това е вярно, братко, но е било написано преди 2000 години. Хубав разказ е, но не го взимай буквално. Ако Господ не иска да те изцели, ти само се моли. Той ще ти даде сила да понесеш болката.

Аз го приемах по този начин и се молах: „Господи, ако искаш да ме изцелиш, моля Те, изцели ме, ако не – помогни ми да понасям болките.“ Връщах се къщи и се опитвах да го правя, но винаги се оплаквах. Понякога ми беше трудно да разбера защо Господ действаше по този начин.

След това просто отивахме при лекарите-магьосници. Те се молеха за нас и ние за три минути бяхме изцелени. Започнахме да се чудим: „Какво да кажем за Бога?“ Лекарят-магьосник винаги ни помагаше, а Бог, на Когото се молахме, никога не вършеше нищо. В кого да вярваме? В Исус, Който понякога ни оставяше в безнадеждно положение, или в лярят-магьосник и неговите богове?

Има такава сила в демоните, които действат в моята страна, че християните се чудят и се съмняват. Тези демонични сили карат хората да вярват в астрология, в маси за спиритически сеанси и всякакви други магически практики. Много хора търсят там помощ и ръководство.

Холандските мисионери работели за Господа в Ти-

мор в продължение на 60 години. В това време се прибавили към църквата около 80 000 души, но нашият живот не се беше променил. Ние никога не бяхме опитвали силата на Бога. Изповядахме, че сме християни, но живеехме като езичници.

Пастирите ни в Индонезия наистина имаха проблем, защото повечето хора бяха вързани с демонична сила. Много малко, всъщност, се обърнаха към Исус Христос. Беше ужасно! Хората идваха в църквата, пееха песни, четяха своите молитви и се връщаха да живеят живота си както преди (както и вие тук в Америка).

Пастирите имаха малки заплати и трябваше да вършат сами цялата работа в църквата. Те правеха всичко възможно, за да канят хора и да им говорят за Христос. Ние, миряните, обаче, не вършехме това. Казвахме, че пасторът и другите църковни служители могат да се грижат за всичко. Плащахме им да вършат нашата работа.

Сегашният Бог

Господ промени това положение в страната ни през последните години и то по много чудни начини. Може би сте чули колко чудесно Господ работи там днес!

Бих желал да споделя с вас нещо от Откровение на Господ Исус към апостол Йоан, когато е бил на остров Патмос. Много жалко е, че не са били всички апостоли там. Този самотен остров е бил за него като небето.

Исус е дошъл и му се е представил: „Аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, Който е бил и Който иде, Всемогъщият.“ (Откровение 1:8).

Това звучи чудесно на английски. Той казал: „Аз съм Господ, Който е тук сега. Аз съм бил тук преди 2000 години и Аз съм същият, Който ще дойде пак.“ Ако Господ се беше предстварил по съответен за нашия живот начин, Той щеше да каже: „Който бях, Който съм и Който ще дойда пак.“ Но Той не го казва така, а започва с „Който съм“, след това „Който беше и Който ще дойде.“ Защо?

Започнах да се чудя, защо Господ ми отвори очите за тази истина. Той искаше Йоан да знае, че не е само Господ, Който е живял преди 1000 години или даже преди един ден, но Той е Бог, Който е с нас днес. Той не е само Бог, Който е направил нещо вчера, а е Бог, Който ще направи идващите дни. Това, което Исус изтъква, е: „Аз съм тук днес, Аз съм сегашният и бъдещият Бог.“ Как хваля Господа за това!

Мнозина познават Господ Исус от преди 2000 години – „вчерашния Исус“. Ние също имахме Исус, Който е изцелявал преди години, Който е изгонвал демони преди години, Който е вършил чудеса преди години и Който е помагал на хората преди години. Трудно е да се вярва в такъв Бог. Исус казва: „Аз живея днес.“ Ако се нуждаем от Бог, то се нуждаем от Бог, Който живее днес.

Много християни живеят в това, което наричат „благословена надежда“. Те пеят песента „Когато списъкът се извика откъд“ и говорят за благословената надежда и благословеното явление на Господ Исус. Очакват връщането и явлението Му. Аз също очаквам това, но то е само надежда. Може би до изпълнението ѝ има само една година, един ден или 1000 години.

Аз се нуждаем от Него днес, не живея в „утре“, а вчера е отминало завинаги. Аз имам само днес. Нуждая се

от Неговата сила днес. Нуждая се от Неговата любов днес. И затова хваля Бога за начина, по който Исус се представи на Йоан: „Аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, Който е бил и Който иде, Всемогъщият.“ Той като че ли казва: „Аз съм Господ Исус, Който съм тук сега. Ако имаш проблеми днес, Аз съм сегашния Бог. Ако си угнетен сега, Аз съм сегашния Бог. Ако си болен сега, Аз съм сегашния Бог.“

Преди да започне индонезийското съживление ние имахме Бог, Който беше и Който иде. Имахме спомени и надежди. Обикновено пеехме и говорехме какво е направил Той преди 2000 години и какво ще направи утре, но не познавахме Исус в нашия живот за днешния ден. Това е тъжната истина за моята църква преди изливането на Святия Божи Дух.

Един ден сърцето ми извика: „Господи, живеем само с миналото.“ Нашият пастор казваше: „Да, Той правеше чудеса преди 2000 години, но не ги прави днес“, колко безнадеждни бяхме. Имахме само велик спомен за нашия Цар. Той не можеше да извърши нищо днес. Понякога пасторът говореше за Христовото пришествие. Да, това е благословена надежда, но не е сега. О, аз така искам да имам Бог днес.

Най-после, като четях Библията си, започнах да разбирам, че Господ е жив днес. Той може да ни помогне днес. Ако съм в робството на греха, Той може да ме освободи.

В Индонезия имаме една песен: „Той взе веригите от моето сърце и ме освободи. Направи ме свободен. Той ме направи чист и щастлив. Той ме взе от движещия се пясък и ме изправи върху по-висока земя. Той взе веригите от моето сърце.“ Обичам тази песен, защото тя на-

истина е историята на моя живот. Някога аз бях под робството на греха и под силата на сатана, но един ден Исус дойде и ме освободи от него. Той ме направи свободен.

Преди мислехме, че християнският живот е да приемеш Исус и всичко вече е наред – готов си за небето. Аз чувствах обаче, че има нещо повече от това.

Той ни каза, че когато Го приемем трябва да вървим с Него: „Аз дойдох, за да имат Моите овце живот и да го имат изобилно.“ Казах: „Мили Исусе, това е чудесно!“ Аз знаех, че Исус не се шегува. В Ефесяни 1:3 четем: „Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места.“

Библията навсякъде говори за благословения и радост. Във Филипяни 4:7 четем: „И Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса.“ Той ни дава Неговия мир. О, това е чудесно! Чуден и преливащ мир!

Библията също ни казва, че силата на Святия Дух ще дойде и ние ще бъдем свидетели по целия свят (Деянния 1:8). Когато прочетох това, попитах: „Господи, кое не е наред в мен? Кое не е наред в нашата църква? Няма я Твоята сила в нея. Ако се разболеем, отиваме при магьосника-лекар. Пасторът се моли, но това е само религиозна молитва.“ Много пъти в църквата ни се чете за наше улеснение научна молитва или отваряме духовната песнарка на последните страници и оттам четем писанието за религиозните обряди.

Бях питал много-много пъти: „Господи, къде грешим? Трябва да има нещо неправилно в пастора, в мен или Твоето слово не е истина. Искрени сме, но никога нищо не се случва.“

След като започна съживлението разбрахме, че нито пастора, нито ние бяхме прави. Никой никога не ни беше казал, че Исус може да ни изцели днес. Вярвахме само в благословената надежда и имахме добра памет. Не разбрахме, че Исус и днес може да направи нещо с нас. Четем, че Той не се е променил и че е същият вчера, днес и завинаги.

Слава на Господа! Той знаеше колко бяхме жалки и как ни липсваше Неговата сила. Неговата милост ни посети. В Исаия пише, че Бог ще открие Себе Си на тези, които не Го търсят. Слава на Бога! Ние бяхме толкова тъпи, че Господ Исус дойде и ни посети.

Четиринадесета глава

Бог говори по много начини

Има две много важни неща в християнския живот, особено за онези, които искат да служат на Господа.

Първото нещо е послушанието. Ние трябва да слушаме Господа. Можем да видим в цялата Библия как Бог по чуден начин употребява хората, когато го слушат. Много важно е да знаем Неговата воля и да сме Му послушни. Как човек може да я познае? Това е вижът на повечето християни. В Стария завет Авраам слушаше Бог да му говори и Му се покоряваше.

Много християни днес искат да служат на Бог, но просто не са сигурни каква е Неговата воля за техния живот.

При индонезийското съживление Господ ни говори по седем различни начина. Бих желал да ги споделя с вас.

Глас от Бога

Първият начин беше с глас. В Стария и Новия завет можем да прочетем как е говорил Бог.

3 Царе 3:9,10: „Затова Илия каза на Самуил: иди та си легни; и ако те повика, кажи: говори Господи, защото слугата Ти слуша. И тъй Самуил отиде та си легна на мястото си. И Господ дойде та застана и извика, както по-напред: Самуиле! Самуиле! Тогава Самуил каза: Говори, защото слугата Ти слуша.“

В Новия завет също имаме пример за това, когато Господ говори на Павел (Деяния на апостолите 9:3-5): „И на отиване, като приближаваше Дамаск, внезапно блесна около него светлина от небето. И като падна на земята, чу глас, който му казва: Савле, Савле, защо Ме гониш? А той рече: Кой си Ти, Господи? А Той отговори: Аз съм Исус, Когото ти гониш.“

Познавам един млад човек от Индонезия на име Петър Бонхагара. Той е на 16 години и посещава нашето неделно училище. Прие Исус като личен Спасител в шести клас. След няколко години той загуби първата си любов и отстъпи. Един ден, когато бил в кухнята, чул глас да го назовава по име: „Петре, какво правиш?“ Той помислил, че е неговата майка и я попитал дали го вика. Тя му отговорила, че не го е викала и той се върнал малко сърдит. Бил сигурен, че е тя. Гласът пак го извикал много ясно: „Петре, какво правиш?“ Този път той разбрал, че не е майка му и затова излязал навън, но там нямало никой. Върнал се пак в кухнята и гласът трети път попитал: „Петре, какво правиш?“ Този път Святият Дух заговорил в сърцето му: „Това е Господ, Който ти говори.“ Петър казал: „Господи, ако това си Ти,

какво искаш?“ Господ отвърнал: „Искам те за Мой служител. Ще те употреба за остров Калимантан. Така Святият Дух подействал в него и Петър отново предаде живота си на Господа. Сега се подготвя в нашето Библейско училище, за да отиде в Калимантан или Берние (както го наричате вие в Америка).

Преди съживлението (1962 г.) никога мирянин не беше проповядвал Евангелието в църква. Пастирите бяха много заети да се грижат за всичко, а ние никога не бяхме и помисляли да занесем добрата вест на езичниците.

На около три мили от Сое има едно езическо село Тебенаус. Един ден езическият свещеник на име Ен Фет, който бил прокажен, принасял жертва на неговия „кървав бог“. Но Исус дошъл и му се открил. „Аз съм, когато ти търсиш – казал Той. – Не е този начинът да ми се покланяш.“ „Господи, кой си Ти и как искаш да Ти се кланям?“ – попитал свещеника. „Ще ти кажа Моето име и как да Ми се покланяш от сега нататък – казал милия Исус, – но първо трябва да събереш всички твои изображения и магически материали и да ги изгориш. Когато направиш това, Аз ще те посетя и ще ти кажа за Мен.“

Свещеникът казал на своите хора, че Бог му се е открил, и че трябва да изгорят всички идоли и магически материали. Понеже той бил първосвещеник, те го послушали и изгорили всичко.

След това се помолил: „Боже, изгорих всички наши богове, както Ти ми каза. Сега няма друг освен Теб, моля Те, говори ми пак.“ Господ пак дошъл при него и му казал: „Моето име е Исус.“ И Той му обяснил пасажи от Библията, отнасящи се до спасението и християнския път. В този момент Бог изцелил проказата му. Свещеникът не можел нито да чете, нито да пише и Господ му

казал да отиде в Сое: „Когато отидеш там, купи си молив и бележник“ – казал му Исус. Той послушал Господа. Когато се върнал в селото, Бог взел ръката му и написал библейски стихове в неговия бележник. Господ не използвал обикновеното тиморийско писмо, а йероглифното. Дал му много разкази от цялата Библия. Свещеникът можел да чете ясно тези йероглифи и веднага споделил с неговите хора това, което Бог му открил. Понеже бил свещеник, те повярвали чрез него в Господ Исус.

Някой от племето казал: „Това е също като да си християнин.“ „Ние сме християни – казал свещеникът. – Ние вярваме само в Исус и правим това, което Той ни каже.“ И Господ продължавал да ги учи.

Когато отидохме да им занесем Евангелието, ние намерихме чудесно общество от християни, живеещи свят живот с Исус.

Божите видения

Бог говори и чрез видения. В Езекил 1:1 четем: „В тридесетата година, четвъртия месец, на петия ден от месеца, като бях между пленниците при реката Ховар, отвориха се небесата и аз видях Божи видения.“ А в Откровение 1:10,11 четем: „В Господния ден бях в Духа; и чух зад себе си силен глас като от тръба, който казваше: каквото виждаш напиши на книга, и прати до седемте църкви: до Ефес, до Смирна, до Пергам, до Тиатир, до Сардис, до Филадельфия и до Лаодикия.“

Много пъти, когато се приготвяхме да отидем в някое село, не знаехме как да стигнем дотам. В Тимор

има няколко пътя, а ние нямахме карта. Останалото са малки пътеки през джунглата и ако не сте били на някое място преди, много трудно можете да го намерите. В такива моменти често се молехме и Бог ни даваше видение. Това беше като Божия телевизия. Много пъти чрез видение Бог ни казваше да вървим направо, след това да вървим покрай многото дървета, тогава да прекосим реката и т.н. Ние си записвахме и отивахме където трябваше. Когато стигахме селото, често знаехме колко хора ще бъдат там, какви са техните нужди и т.н., защото Господ вече ни го беше открил.

Бог говори чрез сънищата

Третият начин, чрез който Бог говори, са сънищата. В Битие 31:11 четем: „И ангел Божий ми рече в съня: Якове; и аз отговорих: ето ме.“ В Матей 2:13 пише: „А след отиването им, ето ангел от Господа се явява насън на Йосиф и казва: стани, вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и остани там докато ти река, защото Ирод ще потърси детето, за да го погуби.“

Понякога имаше сънища от Господа, които ни казваха какво да правим. Трябва да напомня, обаче, че не всички сънища са от Бог. Имаме нужда да ги разбираме.

След съживлението много хора искаха да дойдат в моята страна, за да видят какво става в нея. Понякога те пишеха, че идват.

През 1967 г. един брат пристигна в Индонезия. Наша сестра беше сънувала това. Беше видяла лицето му и точната дата на неговото идване. Това беше господин Бъстон от Индиана.

Пророчество от Бога

Четвъртият начин, по който Бог говори, е пророчеството. Старият завет е пълен с пророчества и аз съм сигурен, че вие знаете това. В Новия завет в Деяния 21:10,11 четем: „И след като бяхме преседяли там много дни, един пророк на име Агав слезе от Юдея. И като дойде при нас, взе Павловия пояс та си върза нозете и ръцете, и рече: ето що каза Святият Дух: така юдеите в Ерусалим ще вържат човека, чийто е тоя пояс, и ще го предадат в ръцете на езичниците.“

Преди да дойда в Америка Господ даде пророчество за мен. Бяха дадени всички подробности за моето пътуване и за това, което трябваше да правя. Аз само ги записах в бележника си и ги следвах. Много от тези пророчества в момента са реалност, а други чакам да се изпълнят.

Например, имах обиколен билет от Сое до Хюстън (Тексас), но въпреки това брата, който пророкуваше, каза, че ще отида в Европа и Израел. Мислех, че е невъзможно. Слава Богу! Ще се върна в Сое през Европа и Израел.

Тихият нежен глас

Бог говори и по този начин. Това е Святият Божи Дух, Който говори в нашите сърца. Много трудно е да се обясни това с думи. Повечето християни чуват този зов вероятно повече от всяко друго водителство. Вие чувствате отвътре, че това е, което трябва да направите или да не направите. Това чувство е често отделно от вашето собствено размишление.

Ако се чувствате неудобно, това е дявола. Исус води! Той никога не тласка. Той дава мир. Неговият мир.

Водителство чрез Неговото слово

Бог говори чрез Неговото Слово и нашите ежедневни съзерцания. Всеки християнин трябва да чете Библията ежедневно и да чака Бог да му говори. Не искам да кажа, че Библията трябва да се използва като книга за предсказване на бъдещето.

Много пъти по време на нашите молитви, Господ ни дава дума, стих или цяла глава в сърцата ни като Негово водителство или за потвърждаване на волята Му.

Той ми даде много стихове преди да напусна дома и да дойда в Америка. Един от тях беше в Откровение 3:8, 10: „Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врати, които никой не може да затвори, понеже, имайки малко сила, си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от името Ми. Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще упая тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята.“

След като Господ ми каза да дойда в Америка, всичко изглеждаше невъзможно. Никога не съм се опитвал да върша по свое усмотрение нещо, но чаках само от Бога да ми отвори пътя. Вече казах това в една от първите глави.

Обстоятелствата водят

Господ говори и чрез обстоятелствата. Много пъти Той ни води чрез тях. Това е друг начин, по който трябва да се върви. В Притчи 3:6 пише: „Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти.“

Често пъти Бог иска да Го разпознаваме в обстоятелствата, които ни заобикалят. Той може да обърне всяко положение за добро. Библията казва в Римляни 8:28: „Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.“

Проверка от обществото на вярващите

Много пъти ние получаваме водителство лично от Бога. Изключително важно е, поне в моята страна, да се отиде при братята и сестрите от братството и да им се каже какво сме чули от Бога за проверка от тях. Ние никога не приемаме личното водителство от Господа, преди да направим това. В Деяния 13:2-3 е казано ясно: „И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовавал. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха.“

Бог повика Савел и Варнава и ги изпрати да проповядват, но те не направиха това, докато Господ не го свидетелства на братята. Това е сигурният начин. Личното водителство е чудесно, но трябва да се сподели с братята. По този начин Бог ни пази от отклонение и криво разбиране на волята Му. Това ни прави също и смирени. Има истинска опасност, когато Господ ви говори, а вие кажете: „Не се нуждаем от друг!“ Тогава много лесно дяволът може да ви отклони, а животът ви няма да бъде плодоносен за Исус.

Петнадесета глава

Зовът на Господ Исус

Когато бях в библейското училище в Индонезия, говорих с един брат, който беше посещавал семинария четири години. Попитах го какъв беше мотивът му. Той ми каза, че постъпил там, защото това било също като да постъпиш в университет. Кандидатствал в университета, но не го приели. Опитал се да учи икономика, но и там се провалил. Най-после пробвал в Богословската семинария.

„Скоро ще завърша. Ще стана пастор на голяма църква и ще имам пари – каза той. – Наистина, аз не мисля, че има голяма разлика между университета и семинарията. В единия случай ще работиш за правителството и ще печелиш много пари, а в другия ще станеш пастор на някоя църква и пак ще имаш пари“ – продължи той.

Мнозина днес имат неправилен мотив, постъпвайки в християнско училище. Това е тяхна последна възможност. Място, където могат да ги приемат. Мислят си, че щом директорът на училището ги приема, това е волята на Бога.

За служителя на Господа Божията воля е много повече от това, да бъдеш приет просто някъде. В Римляни 1:1-5 Павел казва: „Павел, слуга Исус Христов, призван за апостол, отделен да проповядва благовестието от Бога (което по-напред Той беше обещал чрез пророците Си в светите писания), за Сина Му, нашия Господ Исус Христос, Който по плът се роди от Давидовото потомство, а по Дух на святост биде със сила обявен като Божий Син чрез възкресението от мъртвите; чрез Кого-

то получихме благодат и апостолство, та в Неговото име да привеждаме в послушност към вярата човеци от всичките народи.“

Павел знаеше, че привилегията, която Бог му беше дал като апостол да проповядва балагата вест за спасение на езичниците и юдеите, не беше за да печели пари или да има голямо име. Това е специален зов от Господ Исус Христос. В Галатяни 1:1 пише почти същото: „Павел, апостол не от човеци, нито чрез човек, но чрез Исуса Христа и Бога Отца, Който Го е възкресил от мъртвите.“ Във всичките си послания той пише много конкретно, че да бъде апостол е специален зов, с който Бог го е призвал.

Благодаря на Бога, че когато започнахме да чуваме Божия глас и да разбираме, че ни е отделил със специална цел, сме били на прав път.

Попитах някои от студентите в библейския институт: „Защо сте дошли в този голям институт?“ Някои отговориха, че се дължи само на това да видят какво Господ ще направи, вярвайки, че Той ще ги насочи. Други, че родителите им са там и обичат това място.

Аз не вярвам, че това са истински причини. Вярвам, че когато някой постъпва там, той трябва да знае защо. Трябва да има определен зов. Ако няма, след няколко години в колежа цялата подготовка и учение няма да го ползват нищо. Когато отивате в училище, знаейки какво Бог иска да направите, вие можете да се подготвите правилно, според Неговата цел. Това е моята молитва за вас млади мъже и жени, които четете тази книга. Не се надявайте, че Той просто някой ден ще ви насочи в определена насока, но търсете и знайте, че Бог има Божествена цел за вас и живота ви.

Небето и ада

Спомням си преди съживлението как всичко, което вършехме беше като игра за отгатване. Когато хората ме питаха дали ще отида на небето, аз казвах: „Така мисля, поне се надявам да е така.“ Те питаха: „Е, добре, какво ще кажеш за ада?“ Аз отговарях: „Не го обичам, разбира се, но има вероятност и там да отида.“

Живеехме на място, където нямаше увереност и сигурност. Съществувахме там, където нямаше здрава основа.

Когато бях в гимназията, мой съученик ме запитва: „Когато умреш, на небето ли ще отидеш или в ада?“ Мислех си: „Може би ще отида на небето, но може и да не съм достатъчно добър.“ При това вътрешно изпитвах ужасен страх, знаейки, че наистина можех да отида в ада. „По-добре да сме сигурни – каза един приятел. „Да – каза друг, – кой от нас тук може да ни даде отговор?“

Бях наистина смутен. Тогава един от моите приятели каза: „А, забравете това. Ние само ще чакаме, и когато Исус Христос дойде и ни каже да отидем на небето, ще отговорим „Слава на Бога!“ и ще вървим напред. Но ако дойде и ни каже „Отидете в ада“, можем да Го хвалим и да отидем в ада.“ Разделяхме се с тази идея, че само ще чакаме, докато Исус дойде. Изказването, обаче, на този мил брат ме смуцаваше години наред. Започнах да си го представям. Изглеждаше, че приятелят ми имаше хубава идея да чака Исус, но аз лично не я харесвах, защото Исус може би ще ми заповяда да отида в ада.

Ходех на църква, давах пари за мисионерска работа и се молах преди да си тръгна. Мислех си: „Може би аз ще бъда мисионер, ще изстрадам всичко и тогава, така

или иначе, Исус пак ще ми каже: „Мел, иди в ада.“ „О, това наистина ще ме разочарова. Това е ужасно! По-добре в този живот да разбера къде ще отида.“

От друга страна си мислех: „Може би аз ще отида на небето. Но тук ще следвам само моята си воля, ще правя каквото си искам. Ако някой ден Исус ми каже да отида на небето, това ще бъде смъртен удар за мен. Ще кажа: „Аз живеях по моята собствена воля толкова години на земята, как става така, че Ти ми позволяваш да отида на небето? Не мислех, че искам да отида там.“

Чудех се няколко години и един ден казах: „Господи, кажи ми къде ще отида след този живот? Ако ми кажеш, че ще отида на небето, аз ще живея за небето сега. Ако ми кажеш, че ще отида в ада, аз ще живея за ада сега. Но Исус, искам да съм сигурен днес.“

Лесно е да умреш за Христос, но си мисля, че е малко по-трудно да живееш за Него.

Казах на Господа: „Ако ти ми кажеш със сигурност, аз наистина искам да живея за Теб.“

Около седем години след това Господ започна да ми отваря очите и да ми показва в Библията, че има сигурност и надежда за мен и че щях да отида на небето. 1965 г. беше една чудесна година в моя живот. Именно тогава приех Господ Исус като мой личен Спасител. Казах Му: „Искам да се покая за моите грехове, за моя собствен живот. Искам Ти, Господи, да дойдеш в сърцето ми и да бъдеш мой Спасител, мой Господ и мой Цар.“ Тогава запях песента: „Честит тоз ден, когато Исус изми греховете ми.“ Оттогава насам, тази песен стана моя лична песен. Тя излизаше от дъното на сърцето ми, защото знаех, че моето име беше записано в книгата на Живота.

Предупреждение към нечестивите

Спомням си един ден, когато бях в дома на баща ми и четях Езекил 33:8-9: „Когато казвам на беззаконника: Беззаконнико, непременно ще умреш, а ти не проговориш, за да предупредиш беззаконника да се върне от пътя си, оня беззаконник ще умре за беззаконието си, обаче, от твоята ръка ще изискам кръвта му. Но ако предупредиш беззаконника да се върне от пътя си, той ще умре за беззаконието си, а ти си избавил душата си.“

Когато прочетох този библейски стих, Господ започна да говори много конкретно в сърцето ми: „Ти си спасен и Си Ме приел за свой личен Спасител – каза ми Господ Исус. – Сега Аз те правя в този живот страж на брат ти. Аз ще изискам кръвта му от твоята собствена ръка.“ Спомням си, как обезумях от този стих. Захвърлих Библията, излязох навън и казах: „Боже, да бъда честен с Тебе – не обичам този стих!“ Господ ме попита: „Защо? Защо, Мел?“ Аз му отвърнах: „Защото това е просто глупаво. Защо изискваш кръвта на друг човек от мен и моята ръка? Ако изискваш моята собствена кръв, Ти изискваш нещо от мен и това е моя собствена грешка, това мога да приема. Но ако заради чужда грешка изискваш от мен, просто не мога да се съглася.“

По-късно прочетох в едно списание статия от А. Е. Симсон. Той пишеше за този стих. Разгневих се пак силно и захвърлих списанието. Просто не можех да разбера как Бог може да ни заповядва това. Стоях навън около половин час. Святият Дух раздвижи сърцето ми и аз отново се успокоих. Никак не можех да се съглася. Мислех: „Добре. По-добре да се върна обрат-

но, да прегледам това списание и да разбера какво искаше да каже този човек. Взех списанието и зачетох отново. Бях почти към средата на статията, когато видях стиха от Библията. Святият Дух продължаваше да ми говори, а аз продължавах да казвам: „Не съм съгласен! Не съм съгласен! Не съм съгласен!“ И така, докато не стигнах до отговора на въпроса.

Библията казва, че когато ги предупредиш, ако те умрат, ти избавяш душата си от кръвта им. Симсон описва великата привилегия, която Господ е дал на тези, които са спасени – да занесат Евангелието на братята си. Аз казах: „Господи, ако това е задължението на християните, ако аз като християнин трябва да проповядвам Евангелието, за да мога да избавям себе си от кръвта на другите, тогава искам да проповядвам на хората. О, Господи, дай ми възможност да проповядвам Евангелието.“

Шест месеца като че ли всяка врата беше затворена и Той не ми позволи да проповядвам. Знаете ли защо? Защото мотивът ми в действителност все още беше погрешен. Никак не бях чул зова на Бога. Казах: „Господи, искам да проповядвам Евангелието!“ Но аз исках да избегна това, което казва Библията – че Бог ще изиска от моята ръка.

След това Господ започна да отваря очите ми за факта, че аз нямах правилен мотив, за да проповядвам Евангелието. В 1 Коринтяни 5:14 Павел казва: „Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели.“ Това е единственият мотив – защото Христовата любов ни принуждава. Тази любов ни помага и ни прави силни да работим за Него.

Накрая Бог ме избави от погрешните ми идеи и започна да излива Своята любов в сърцето ми. Тогава започнах да изисквам от Господа Неговото водителство, защото не бях сигурен, къде искаше Той да Му служа.

Лекар в Русия

По онова време бях спечелил стипендия да уча медицина в Москва. Аз и цялото ми семейство харесавме тази идея, защото да си лекар в азиатска страна, означава да си много богат и да имаш охолен живот.

„По-добре е да съм лекар – мислех си аз, – защото имам стипендия.“ Започнах да искам от Бога да ми позволи да замина в чужбина. Тогава Господ започна да ми говори чрез Словото Си. Имах неприятното чувство, че Той ме искаше за Негов служител.

„Господи, ако ми позволиш да бъда лекар, ще дам пари за Твоето дело.“ Господ ми каза: „Колко пари ще дадеш?“ „10 на 100, или нещо подобно“ – отговорих аз. „Не искам твоите пари! – каза Господ.“ „Може би 10% не са достатъчни – отвърнах. – Какво ще кажеш за 20%?“ „Не, даже 20 на 100 не са достатъчни. Не искам твоите пари! – отговори Господ.“ Аз пак попитах: „30%?“ Той каза: „Не!“ „Какво ще кажеш за 50%? – примолех се аз. – Дори, ще давам 50% и ще проповядвам на пациентите си. Това не е ли хубаво?“ „Не! – каза Той. – Аз искам да бъдеш изцяло Мой служител.“ Казах Му: „Господи, това е неразумно. Ти позволяваш на други хора да бъдат лекари. Те дават пари за мисионерска работа и това е чудесно. Защо да не съм и аз? Какво ще кажеш за 70 или 80%? Аз ще задържа само 30% за мен.“

По-добре приеми това предложение, Господи Исусе, защото то е наистина голяма жертва.“ „Не, мили Мел, аз не искам твоята жертва – парите ти. аз искам тебе“ – каза ми пак Господ.

Започнах да си мисля: „Добре е, че Господ иска мене.“ Накрая казах: „Добре, Господи. Това е добро! аз ще Ти се отдам, но искам да бъда сигурен. Дай ми ясно водителство, че Ти искаш да бъда Твой служител, защото Господи, това е голяма възможност – руснаците да ми позволят да отида в Москва.“

Вечерта на 28 май 1965 г. се молих на Господа: „О, Господи, дай ми определен отговор.“ И около 5 часа сутринта Господ започна да ми говори. Събудих се от сън и исках да стана от леглото, но много голяма сила ме тикна обратно в него. Почудих се какво става с мен. Бях озадачен. Силата ме задържа по гръб.

Спомних си, че майка ми разказваше за хора, които били притискани от демони. Така ги притискали демоните, че трудно можели да се събудят от сън. Започнах да си мисля: „О, може би демони ме притискат.“ И се молах: „О, Исусе, ако това е демон, моля Те, помогни ми.“

Докато се молах, Господ ми даде видение. Видях себе си да стоя при хамбара. Едих кръст се спускаше от небето и няколко момиченца и момченца играеха пред мен. Видях две ръце, които благославяха децата. Помислих си: „Това прилича на Исус.“ Тогава кръстът се обърна и видях човек пред него. Но човекът не беше прикован, а беше изправен пред кръста. Погледнах нозете и бялата дреха. Това беше най-чудната гледка, която някога съм виждал. Видях очите, от които се излъчваше чудна любов, и то безкрайна. Прегърнах нозете и казах: „О, Исусе, мой Спасителю, искам да Ти служа,

но не зная как. Как да сторя това?“ Тих и нежен глас ми проговори и каза: „Не се бой. Аз ще ти дам път.“ Тогава разбрах, че Господ Исус Христос ми се откри и ми даде определен зов, че ме е проготвил да Му служа. След това видението изчезна и аз се събудих. Знаех, че през нощта Бог беше отговорил на молитвата ми, като каза: „Аз те призовавам. Сега ти си мой служител.“

Предадох живота си напълно на Господ Исус и оставих идеята за Москва. Тръгнах от село на село да проповядвам Евангелието.

Разказвайки ви това, аз не искам да кажа, че трябва да имате специално видение, за да узнаете Божията воля за вашия живот. Искам само да кажа, че трябва да имате ясна увереност. Тя може да дойде чрез видение, чрез Божието слово, чрез някоя проповед. Може да дойде по много начини, но трябва да знаете, че Бог ви е призовал за специална цел.

Шестнадесета глава

Първо в джунглата

Истинското съживление винаги е съпроводено с гонение. Библията казва: „Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гонеха пророците, които бяха преди вас.“ Матей 5:11-12.

Знаех, че когато се върна у дома, ме очакват много трудности. Особено от вашите чиновници, от завист. Мнозина не харесват това, което Бог върши чрез живота на другите. Господ ме е благословил по толкова много начини, че ме очакваха неприятности. Това беше сигурно.

Слава на Бога, това е знак от Него. В Лука 6-та глава Господ казва, че ако света ни люби, ние сме от света, но ако не сме от света, света ще ни мрази. В историята на християнството можем да видим какво е станало с онези, които наистина са любили Господа и са искали да Му служат. Били са гонени. В Лука 6:26 четем: „Горко на вас, когато всички човеци ви захвалят, защото бащите им така правеха на лъжепророците.“ Така че, ако всички от света ни хвалят, по-добре е да се огледаме и да видим къде сме!

Вие трябва да знаете, че не всичко в Тимор е сладък мир. Спомням си, че веднъж бяхме в град Кънила да проповядваме. Когато се молахме преди службата, Господ ни каза, че около 400 души ще дойдат в църквата същата нощ и ще се опитат да ни убият. Бог ни каза също да не се безпокоим, но само да вървим напред и да проповядваме Евангелието. „Аз ще ви пазя!“ – обеща Той. Онази нощ около 400 души дойдоха със саби, тояги и каквото имаха. Бяха взели също и бидони с бензин, за да я изгорят. Тези хора крещяха най-ужасни неща.

Първата ни мисъл беше да заключим вратата на църквата, но Господ каза: „Оставете я отворена.“ Опитаха се да се втурнат вътре, но не можаха да влязат. Като че ли ангели стояха на вратата.

Един мъж на име Корес имаше нож. Мъжете поставят отрова на върха и ако ви прободат, веднага умирайте. Позволи му се да влезе в църквата и той беше решил да ни заколи, но Господ го обърка. Мъжът започна да се върти в кръг и изпусна ножа. След това си излезе, а ние само стояхме и хвалехме Бога.

Имаше един полицаи в града, който току-що беше свършил работа и се прибираше вкъщи. Беше около 11

часа. Докато пътувал към дома си, приближил с камиона един кръстопът. Завивайки в дясно, той щял да се прибере у дома, а в ляво да дойде в църквата. Господ му казал да завие наляво. „Моите служители там са в опасност“ – казал му Господ. Полицаят се смутил: „Какво е това, което чувам? Спи ми се! Искам да си отида у дома!“ Когато стигнал до пресечката и се опитал да завие надясно, камионът завил в другата посока. Такова нещо не се беше случвало досега.

Полицаят наистина се изплашил: „Какво става с тази кола?“ – си мислел той. Гласът отново му казал: „Ти отиваш в църквата! Не отиваш у дома си!“ „Боже, ако Ти ми говориш, насочи колата ми към която църква исках да отида, защото аз не знам“ – казал той. След това само си поставил ръката на кормилото и крака на газта. Господ започнал да направлява камиона, докато полицаят дойде до църквата, където бяхме в тревога. Когато пристигна, той извика нашата група веднага да дойде в камиона. Господ му казал: „Служителите ми са в опасност!“ Тълпата отвън мислеше, че колата тръгва за да ни закара в затвора. Едва ли знаеха, че той всъщност ни откарваше на безопасно място.

Веднъж зет ми бил в едно езическо село, където отказвали да приемат Евангелието. Когато проповядвал, хората взимали камъни, за да го убият. Камъните летели към него като дъжд, но когато стигали на около 70 см от зет ми, падали на земята, сякаш се удряли в каменна стена. Нито един не се докоснал до него. Езичниците били така учудени, че мнозина от тях приели Исус Христос.

Много, много пъти сме виждали как Господ ни предпазва.

Убит заради Исус

Досега само един брат беше убит заради Господа. Той отишъл в едно село да свидетелства за Спасителя. Говорил им, но те отказвали да слушат. Затова той решил да отиде в друго село. Осем от езичниците тръгнали с него, за да му покажат пътя. Стигнали до едно самотно място и брата казал: „Искам да се помоля, преди да отида в селото.“ Когато си вдигнал нагоре ръцете за молитва, те вдигнали нож и му отсекли дясната ръка. Той обаче продължил да се моли и те му отсекли и лявата. Брата се помолил на Бога да им прости. И като казал това, те замахнали с ножа и му отсекли главата. В Индонезия вече имаше първия мъченик за Христа.

След едно събрание тук в Америка, докато летях с големия самолет, дяволът започна да ми говори: „О, ти си голям проповедник сега. Когато се върнеш у дома ще можеш да ръководиш групите, които проповядват навсякъде. Ти си единствения от Тимор, който е обиколил света. Ти си наистина голям проповедник.“ Това е опасно място!

След като получим Божието благословение, дяволът използва това, което става в нашия живот и ни надига гордостта. В Марк 6-та глава четем, че Исус е нахранил 5 000 души. След това учениците отидоха на Галилейското езеро с техните ладии. О, как бяха изпитани! От чудо към проверка. Всичко в един ден.

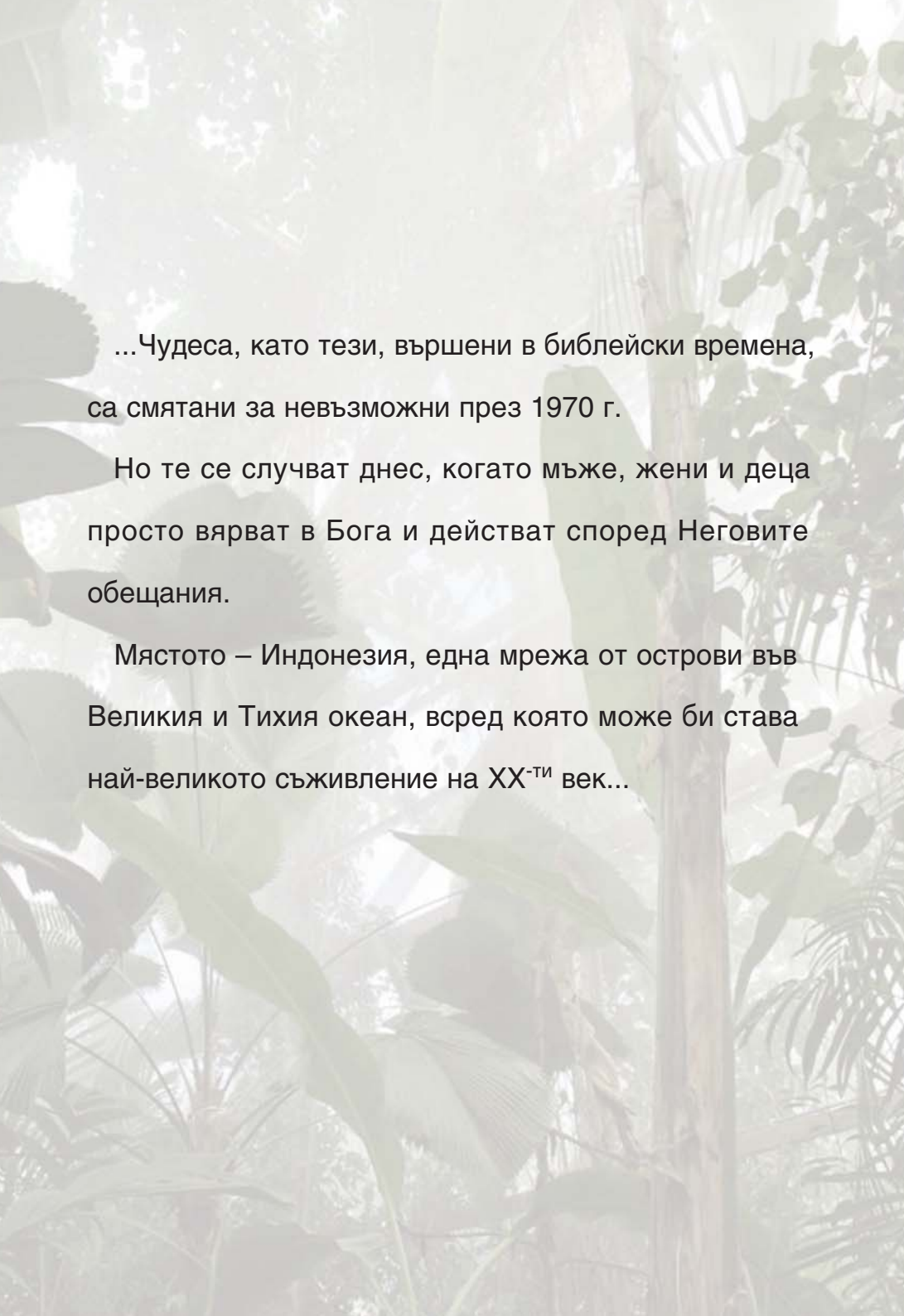
Тогава Господ ми каза: „Мел, ти няма да проповядваш, когато се върнеш.“ „Какво, аз съм един от най-добрите за тази служба – казах на Господа. – Те трябва да чуят всичко, което Ти си сторил за мен. Зная, че мога да свърша добра работа за Теб.“ Господ отговори:

„Не! Първото нещо, което трябва да направиш е да отидеш в джунглата и да посетиш малката си сестра и другите с нея. Те работеха в джунглата дълги и трудни години за Мен. Ти се возеше с коли и самолети, пътуваше до Америка, докато те вървяха за Мен стотици мили по камъни и кал. Техните нозе са уморени и кални. Единственото нещо, което трябва да направиш е да бъдеш смирен. Ти си обиколил целия свят и големите американски градове, а те стояха в джунглата за Мен. Няма разлика между тебе и тях!“

„Мел – продължи Той, – ако Аз бях в света днес, щях да отида и да измия техните нозе. Но понеже Аз не съм в света, ти си този, на когото давам привилегията да измиеш нозете им.“ Казах на Господа: „Привилегия! Ти се шегуваш! Това звучи ужасно!“

Накрая разбрах, че това наистина щеше да е привилегия. Бог ми каза: „Мястото на смирението и скромността е истинското място на благословието. Да – каза Господ, – измий техните нозе, целуни ги и стой на това място. Когато стоиш там, Аз пак мога да те използвам и ще ти позволя пак да проповядваш Евангелието в Индонезия.“

Благословен да бъде Господ и Бог наш!!!

...Чудеса, като тези, вършени в библейски времена, са смятани за невъзможни през 1970 г.

Но те се случват днес, когато мъже, жени и деца просто вярват в Бога и действат според Неговите обещания.

Мястото – Индонезия, една мрежа от острови във Великия и Тихия океан, всред която може би става най-великото съживление на ХХ^{-ти} век...